

Bogoljub

September 1936

VSEBINA:

Pesnitev »Angelska nedelja«. (S. S.) — Članki: Blagor čistim. 9. Tistim, ki svojega telesa ne spoštujejo. (Dr. Fr. Jaklič.) — Kako je s popolnostjo? (Dr. A. Zdešar.) — Duhovna izložba za K. A. (A. V. M.) — Iz vsakdanjega življenja: 9. Tudi podedovani greh. (J. Langerholz.) — Kdaj in zakaj se trkamo na prsi? (V. Lovšin.) — Stoji, stoji tam sivi samostan: Gospodarsko soc. poslanstvo belih menihov. (Popotni.) — Listek: Janko Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Mar. družinah. — Duhovne vaje. — Razno. Odpustki za sept. — Slike v bakrotisku. — Na ovitku slika k pesnitvi »Angelska nedelja«.

Cena „Bogoljubu“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani

Koledar Apostolstva molitve za september 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Znanstveniki. | Spreobrnitev Kitajcev.

Mesečni zavetnik: Nikolaj Tolentinski, spozn. (10.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčjenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Egidij, opat Stefan, kralj Sabina, vd. m. Rozalija, devica Lavrencij Just., šk.	Sv. oče in svoboda Cerkve. Izpeljava konkordata Spreobrnjenje krivovercev Posvetitev naših družin Apostolstvo mož in fantov	Besnica Lj. Sv. Jakob Črmošnjice Lj. Jožefišče Planina p. čnom.	Sv. Placjan ob Bači Zetale Sv. Rok ob Solli Stoprce Studenec pri Mariboru
6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	14. pob. Angelska Marko in lov. m. Rojstvo M. D. Peter Klaver, sp. Nikolaj Tol., sp. Prot in Hijacin, m. Ime Marijino	Verska vzgoja otrok Duhovne vaje, ljudski misljoni Blagoslov v družinah Afriški misljoni Naše kršč. časopisje Slomšek-Baragov svetn. proces Zadoščenje za kletvine	Kranjska gora Mokronog Cerknica Homec Polšnik Primožev pri Ljubli Velike Lašče	Studenec pri Mariboru Trbonje Ribnica na Pohorju " " Sv. Anton na Pohorju Vuhred Sv. Primož na Pohorju
13 14 15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	15. pob. Notburga Povišanje sv. Križa Marija 7 žalosti + Ljudmila, vd.) + Rane sv. Franciška) Kvalte + Jožef Kupert. + Januarj, m.	Služkinje doma in v tujini Radovoljno prenašanje križev Trpeči in žalostni Spokorni duh Redovniki in njih naraščaj Odpuščenje grehov Duhovniki in bogoslovci	Boštanj Sv. Križ ob krki Šmarje Polhov gradec Št. Lambert Sv. Planina Križe	Zavrče " " Sv. Barbara v Halozah Leskovec Sv. Trojica v Halozah Sv. Vid pri Ptujju Škale
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	16. pob. Evstahij Matej, apostol Tomaž Vil., škof Tekla, devica Marija Reš., jetn. Kleofa, spozn. Ciprijan in Just.	Zahvala za letino Dijaki in visokošolci Naši škofje in njih zadeve Dobra priprava na zakon Naši misijonarji in misijonarke Rojaki v tujini Delo Katoliške akcije	Svibno Brunsice Hrastje Koprivnik v Boh. Repnje Vinica Bevke	Škale Sv. Martin pri Šaloku Št. Janč na Vin. g. Št. Ilj pri Velenu Šoštanj " " Gorjca Postirna
27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda	17. pob. Kozma in D. Venceslav, muč. Mihael, nadangel Hieronim, c. uč.	Zdravniki in bolniki Čistost mladine Srečna zadnja ura Naši voditelji. Ta mesec umrli	Ljublj. Zavetišče s. Jozefa Muljava Poljane nad lakeo Trzin	Bele Vode Gorjca Lendava Zavodnje Laško

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 0423

Dr. Frane Dergane
inš-primarij kirurg. odd. v p.
Ordinira: 11.-1.

Zavod šolskih sester, Repnje pri Vodica, sprejema v internat gojenke od 5. let naprej. V zavodu je 6 razredna šola s pravico javnosti.

V zavodu je tudi 6 mesečni gospodinjstvi tečaj, ki se prične s 1. oktobrom. Dekleta od 16. let se sprejemajo. Izvežbajo se v vseh, dobri gospodinjstvi potrebnih delih in vedah. Vsaka gojenka naj prinese s seboj telesnega in posteljnega perila, obleke in obutev po potrebi. — Informacije daje vodstvo zavoda šolskih sester, Repnje pri Vodica, Gorenjsko.

Angelska nedelja

Prva v septembru.

*Sedmega dne po svojem stvarjenju
Stvarnik je gledal stvarstvo veselo;
v glasnem vrvenju, v polnem življenju
vse je kipelo.*

*Ptici so varne dane peruti,
ribi plavuti, srni brzine;
kadar nevarnost svojo zasluti,
naglo izgine.*

*Vsako je bitje zavarovano,
dókler se zvezde sučejo v teku.
Komu zvestejše varstvo je dano
nego človeku?*

*»Angeli, mili moji poslanci!«
Sklep se je velik dvignil v Gospodu:
»Varuhi boste med varovanci
v zémeljskem rodu.*

*Vam sem ustvaril bistvo čuteče,
kakor ga mnogim nisem nikoli;
vam sem izročil zémeljske sreče,
zémeljske bóli.*

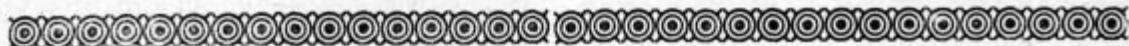
*Vi ste ljubezni moje zrcalo,
moje dobrote sveta posoda;
duše človeške tiho dvigalo,
ščit in oproda.*

*Várujte moje jasne planike,
dvigajte jih nad temne prepade!
Várujte moje srčne mladike —
moje zaklade.*

*Kadar se ljudstvu božjemu reče:
„Čas je minul. Sešteti so broji!“
V svoje nožnice vtáknite meče,
angeli moji!«*

*Kakor čebele v pisane ajde
v svet so hiteli božji poslanci;
vsak varovanca svojega najde
med varovanci.*

S. S.

Blagor čistim

9. Tistim, ki svojega telesa ne spoštujejo.

Ko mlad človek dorašča — začne se to pri nekaterih že kmalu po 10. letu, pri drugih kakšno leto pozneje —, se v njegovem telesu razvijajo posebne žleze. V njih se pripravljajo kali, iz katerih more po Stvarnikovi določbi nastati novo življenje. Velevažne so pa te žleze tudi zato, ker oddajajo v kri sokove, ki so potrebni za doraščanje telesa, za razvoj živčevja, za trdnost kostnega ogrodja, za telesno in dušno čistost in svežost. V teh žlezah se torej tvori najdragocenejša telesna snov.

Razvoj in delovanje teh žlez je treba pustiti popolnoma v miru. Vsako nasilno, protinaravno draženje povzroča trajno in nepopravljivo škodo na telesu, potom živčevja pa tudi na duši. Ne morejo vršiti in izvršiti svoje naloge.

Kdor se dejansko pregreši zoper spoštovanje do svojega telesa, kdor svoje telo oskruni, ta povzroči draženje teh življenjskih žlez. Mladega človeka pripelje do tega greha morda slab tovariš, morda lastna radovednost, včasih težnja po pomirjenju itd. Takrat se še malo zaveda, kaj dela in kako je to dejanje zločin nad temelji lastnega, pa tudi bodočega življenja. Lahkomiselni je morda še drugič, še tretjič. Polagoma se samemu sebi zagnusi. Nejevoljen je nad seboj, vznemirja se in jezi. Sklepa, da bo pameten in vzdržen, saj ga sramotni porazi pečejo v dno duše. Na lastni osebi doživlja, kako je strast lažnivka, ki ponuja in obljublja veselje in pomiritev, namestu tega pa mu da gnusen užitek, stud pred samim seboj in bridek kes nad porazom. Sam izkuša, kako je strast nenasitljiva.

Mnogi si brž dajo dopovedati. Junaško se poženo iz močvirja. Obžalujejo, sklenejo, se obtožijo pri spovedi in priporoče Bogu, okrepe se pogosto s Kruhom močnih. In zmagajo. Ne morejo opisati svoje radosti. Obvladali in uklenili so zver, da ji ne bo več treba sramotno hlapčevati. Zopet se je zjasnilo nad njimi, mladost se jim je v vsej svoji svežini in moči zopet zasmejala.

Mnogi pa žal ne ravnaajo tako. Sicer tudi nje žge sramota porazov. Živo čutijo, da so užitki samoskrumbe le prostaštvo in nizkotnost. Zavedajo se dostojanstva človeškega telesa. A niso dovolj možati, da bi spoznanju sledilo dejanje, premağanje

samega sebe, vzdržnost. Ne sklenejo zares, ampak le želijo. Radi bi, ako bi ne stalo napora in boja. Ni torej resne notranje odločitve. Morda tudi z zlimi tovariši ne prekinejo. Verjamejo jim, češ, da je zdržnost nemogoča, da se je nemogoče in torej nesmiselno ustavljati. Greh jih polagoma dobi v oblast. Njih miselnost in pozornost je obrnjena v zlo. Svetle zvezde višjih vzorov jim zatonejo. Še vedno jih težijo in režejo verige strasti, a skoro več ne poizkušajo, da bi jih zdrobili. Telo in dušo si skrunijo.

Blagor mlademu človeku, ki ne krene na pot te pregrehe! Ker žalostne so njene posledice za dušo in za telo. Z grehi samoskrumbe je podobno, kakor če kdo spomladi zarezje lub muževega drevesa: življenjski sok, ki so ga korenine z dolgotrajnim trudom nabrale in pripravile, izteka in se uničuje; drevo ne dobiva tega, kar bi mu dajalo rast in osvežujočo moč.

Seveda zavise telesne posledice grehov zoper samega sebe od raznih okolnosti, zlasti od večje ali manjše trdnosti telesa. A nobeno telo ni tako čvrsto in močno, da bi mu ta protinaravna dejanja ne povzročala nikake škode. Neizogibno pa se kvari duševnost. Nenasitljiva strast hoče vedno novih žrtev.

Kako vesel je bil prej deček! Samo življenje in veselje ga je bilo. Oči so mu blestele, na ustih je bil neprestan smeh, neugnana vedrost je bila razlita preko vse mladostne osebnosti. Pa ga morda srečaš po nekaj letih: takoj vidiš, da je črv zaglodal na življenjskem jedru. Zamrl je blesk oči, utihnil smeh, trpka poteza se je zarezala krog usten. Svoje telo je nehal spoštovati, iskal je prepovedane sle.

Volja doživlja poraze, zato slabi in peša. Tudi do drugih strasti je njena odpornost zmanjšana. Ne more se razviti lep in poln značaj. Dokler človek pada v ta greh, je nemogoč nramni napredek. Osemnajstletno dekle je priznalo, da bi bila svetnica, ako bi uredila odnos do svojega telesa ter bi napor, ki ga sedaj izrablja, da se delno drži, porabila za duhovni napredek.

★

Ali je mogoče, da se mlad človek dvigne, ako resno in vztrajno hoče? Ali ni po dolgotrajnih padcih volja le prešibka, navada pa presilna?

Odgovor je jasen: Bog zahteva, da se tak grešnik dvigne; Bog pa ne more zahtevati, kar bi bilo nemoogoče. Res, da je volja še šibka. A se z vztrajnim hotenjem krepi. In Bog ji nudi močna nadnaravna sredstva.

Mladi človek mora zopet dobiti zaupanje vase.

Vedeti mora, da borba proti zli navadi ne bo trajno tako težka, kakor je ob začetku. Kajti obudila in večala se mu bo krepost. Ko je prvič padel, je v vsej svoji naravi čutil močan odpor. Istotako še drugič, tretjič. Polagoma mu je ta odpor zoper greh padal. Nagnjenje do greha se je večalo. V njem je vstala zla navada, zlo nagnjenje, grešljivost. — Ko se bo pa sedaj trudil za zmažo, se mu bo obratno zgodilo. Prva zmaža bo zahtevala velikega napora. Druga, tretja še prav tako. Pa naj ne bo malodušen in naj ne obupuje, če bo zdržal. Kajti vedno lažje bo šlo. Nastajalo bo nagnjenje k dobremu, to je krepost ali čednost čistosti. Odpor zle navade bo vedno manjši. Dobra navada bo zlo navado premagala. Krepost bo zmagala nad grešljivostjo. Človeku, ki bi se rad vrnil na pot vesti in zmaže, je treba na vsa usta klicati: Zaupaj! Ako si še tolikokrat padel, nisi izgubljen, če le resno hočeš in resno začneš.

Skleni: to zadevo bom spravil v red, naj me stane, kar hoče. In čudil se boš, kako hitro bo šlo, vedno lažje in lažje.

Ne govori si: vidim, da moram zopet pasti. Ako meniš, da moraš, potem boš res zopet padel. Takole si boš pomagal:

Ni se ti treba neprestano s seboj boriti: »Ne maram več tega storiti, nikoli več ne bom storil.« Ampak mirno si reci le to: »Zdajle ne storim.« Mirno, nič razburjeno, pač pa možato in odločno. Pri tem boš po letih morda prvič zopet odkril svojo voljo, za katero si menil, da je sploh več nimaš.

Krepi si voljo, da bo sploh zmagala nad telesom! Tisoč prilik se ti ponuja vsak dan, da telesu kaj dovoljenega odrečeš. Od jutranjega ranega vstajanja, pa do hvaležnega veselja ob skromni večerji. »Za nalašč ne!« Ta klic si večkrat čez dan ponavljaj tudi ob dovoljenih malenkostih. To bodo kamni, s katerimi boš gradil trdnjavo močne, nepremagljive volje. Hoteti je treba. Vztrajno, z naporom in z žrtvami.

Ne oziraj se na prejšnje padce. Sploh ne glej v preteklost, razen v toliko, da imaš

iskren kes in da se spominjaš, kako je greh nesreča.

Ne reci: »Sedem dni sem se boril, potem sem pa zopet padel, vse je torej bilo zaman.« Kako da je bilo zaman? Ali nisi sedem dni bil zmagovalec? To ti je že znatno okrepilo voljo. Mirno in odločno zopet po novo zmaži!

Skleni za enkrat: »Tri dni ne bom grešil.« To pač ne bo prehudo. Potem si zopet odberi tri naslednje dni. Ko boš zopet zmagal, bodi vesel samega sebe in pojdi možato zopet nov del poti naprej.

Nadvse nespametno, neutemeljeno in škodljivo bi bilo reči: »Zdaj sem vzdržal en teden; zdaj pa že skoro ne morem več, moram zopet grešiti.« Tako govori bojzljiv slabič, ki ne mara zmagati, ne pa možat fant.

Vsako težavno delo nudi človeku lep notranji užitek. Ze zaradi tistega užitka, že zaradi tiste vesele zavesti se je izplačal ves trud in napor.

In ni se ti treba boriti samemu. Bog je pri tebi in v tebi. Nudi ti svojo pomoč in moč. Pred njegovimi očmi se boriš. Napoleonovi vojaki so vršili čuda v boju, kadar so vedeli, da jih Napoleon opazuje skozi daljnogled. Tebe pa v borbi Bog ne gleda iz motne daljave, ampak je pri tebi. Ze najmanjše tvoje dobre volje in že najmanjšega tvojega uspeha je vesel, ker te neizmerno ljubi in ti hoče dobro. V borbi se vsaj s kratko mislijo obrni do Njega. Reci mu, da bi Njemu zdajle rad naredil veselje; naj ti torej zdajle še posebno pomaga.

Zavedaj se božjega veličastva! Ves si Njegov!

Po krstu in po birmi je tvoje telo postalo tempelj Svetega Duha. Zavedaj se tega in gotovo ne boš kakor babilonski nasilni kralj Nabukadnezar, ki je porušil jeruzalemski tempelj božji.

* * *

Bog si je vedno zvest. Obljubil je, da nas ne bo izkušal preko naših moči, ampak da nam bo pomagal, kadar bo hudo, ako se le s prošnjo k njemu obrnemo.

S teboj in ob tebi je tudi tvoja Mati Marija, ki jo častiš že od rane mladosti. Pa tvoj angel varuh, ki ga že od prvih let prosiš: »Bodi vedno ti z menoj, stoj mi noč in dan ob strani!« Tvoj krstni in tvoj birmški patron in zavetnik. In vsi angeli božji, zmagovalci nad satanom. In vsi svetniki, ki so šele po hudih borbah prišli do zmaže. Glej, koliko jih je s teboj in ob tebi. Zoper tebe pa je le nizkotna strast in nesrečo-

nosni užitek, ki ga boš moral odtehtati ali tu ali v večnosti. Ali ju ne boš junaško pomandal? Ne z enim samim naskokom volje, ampak s trajno, vedno lažjo borbo.

Dvigni torej pogumno Jezusovo zastavo! Nobena druga ljubezen do tebe ni tako prisrčna in nežna, tako močna in požrtvovalna, kakor je Jezusova ljubezen do tebe. Zate je na križu umrl. Zato mu reci v boju: »Jezus, s teboj in zate! Da boš kralj tudi moje duše in mojega telesa!«

Jezus je postavil dva zakramenta, posebno važna za mladega človeka, ki bi svoje telo dejansko zopet rad spoštoval: Sveta spoved, ki ne odpusti samo grehov, marveč tudi podeli obilno dejansko milost za borbo. Skraja, ko se mlad človek začne ustavljati zli navadi, naj bi tudi tedensko stopil k temu viru nadnaravne moči. Sam čutiš, kako vse bolj močan greš iz spovednice. Torej kar najbolj pogosto, dokler čutiš še veliko slabost. Saj hudo bolni žele kar največkrat imeti zdravnika in zdravit.

In pa sveto obhajilo. Tudi tebi, boreči se fant, dvigajoče se dekle, veljajo Jezusove besede: »Jaz sem kruh življenja. Kdor od njega je, ne umrje. Kdor je moje meso, ostane v meni in jaz v njem.« Ti v Jezusu, ki je človek in Bog, in Jezus v tebi; kaj se boš torej bal, maloverni!

Sveti Duh pa ti govori po sv. Pavlu: »Bog pa je zvest in vas ne bo pustil skušati čez vaše moči, ampak bo s skušnjavo dal izid, da jo boste mogli premagati.«

Zasovraži torej svoj greh, ko veš, kako žali Boga, kako tepta tvo-

je dostojanstvo, jemlje moč volji in polet tvojim mislim; onemogoča ti notranji napredek, kvaren ti je za telo, jemlje ti telesno svežost in mladostno lepoto, pa tudi bodočemu tvojemu rodu preteče grozi. Zato junaško na boj! Vesel bodi zmag. Rad si odpoveduj v življenju in ne išči prijetnosti.

Takoj, ko ti vstaja misel, se z vso odločnostjo mirno postavi po robu.

Beži pred brezdcljem in pred lenobo. Rad moli, iskreno in prisrčno, za sveto čistost. Kar za vsak dan si odberi določeno molitev v ta namen. Beži pred slabo družbo, saj sam sprevidiš, koliko ti škodi. V kakšno dobro, krščansko društvo se vpiši; najbolje v kongregacijo.

Veselja hočeš. A išči ga tam, kjer je doma. Greh in veselje sta si pa bila in si bosta nespravljiva sovražnika. Veselje je nebeški dar, greh je pa sin teme.

Kmalu boš zopet veselo, pogumno in zmagovito šel skozi mladost. Pogled boš zopet imel uprt v višje vzore. In svojim mlajšim tovarišem boš z modro, preudarno apostolsko besedo povedal, kako je le čist fant srečen in kako se naj zoper zunanje in notranje zapeljevanje takoj od kraja bori, da ne bo storil prvega greha.

Kaj je na svetu lepšega, kako je čist, vesel fant, ki je tudi v mladosti ves božji!

Kaj je večji ponos in up naroda, kakor je sramežljivo, deviško dekle, skromno na zunaj, v notranjosti pa krepostno in čednostno! Sam Bog je je vesel.

Dr. Fr. Jaklič.

Kako je s popolnostjo?

Prvič tako, da marsikateri krščanski poštenjak sploh ne ve, kaj naj si ob tej besedi misli, in da ti bo morda na to vprašanje odgovoril: »Prosim, ne zamerite, jaz ne znam po hrvaško.«

Drugič pa tako, da se bodo nekateri ob tej besedi pomilovalno nasmehnil, češ, saj je nesmiselno, zahtevati od ljudi nekaj nemogočega, in pa da je s to popolnostjo blizu tako, kakor če kak bolnik na Studencu pod Ljubljano sam o sebi trdi, da je — Bog Oče. So namreč taki, posebno med izobraženci, ki mislijo, govore in učé: »Če si rogovila, pa je vse zastonj! Kakega velikega spreobrnjenja in poboljšanja, kaj šele velikega napredka ali

vzpona do popolnosti pri takih rogovilah sploh ni, pa mir besedi. Svetniki ne rastejo iz zemlje, ampak, če so res svetniki, že kar kot svetniki cepajo iz nebes na zemljo.«

Tretjič pa je s popolnostjo še tako, da naš poprečni kristjan, če ne spada že v katero prvih dveh vrst, misli, da je popolnost »ena presneta dolžnost« duhovnikov, redovnikov in redovnic, škofov in papeža v Rimu in pa tistih redkih ljudi, ki jih bodo kdaj v Rimu med svetnike prišteli; za vse druge je pa ta stvar tako kakor šport: če se ženeš zanjo — prav, lepo; če pa ne, se pa zato svet tudi še ne bo podrl.

In v tole tretjo vrsto jih bo menda spadalo največ. V tej vrsti je po Nemškem, La-

škem, Francoskem in po treh Amerikah — izvezamo le majhen kotic z zemlje, ki se mu pravi Slovenija in kjer prenekateri mislijo:

Pa kar jih gre po cest',
Sloven'c je nar bolj fest —

torej po Nemškem itd. in po treh Amerikah je v tej vrsti vse polno »dobrih kristjanov« iz »najboljših krščanskih krogov«, takih, ki so v katoliških organizacijah, bodisi verskih, političnih, gospodarskih; v živinorejskih, žitnih in drugih zadrugah; tudi in celo takih, ki po časopisih in knjigah prepričevalno branijo sv. vero; drugače pa: »da smo v sedanjem strankarskem šundru in v tem versko razklanem svetu le ,na katoliški podlagi', pa je zadosti. — Za svoje zasebno življenje pa zahtevamo popolno svobodo. — Da bi kdo brskal po mojem zasebnem življenju, na'a, tega pa ne! Enake pravice imamo vsi, duhovniki in neduhovniki. Po mislih in željah srca izpraševati, nimajo pri nobeni carinarni nobene pravice; če nas ne bi bilo, vas bi že zdavnaj v . . . g vzel. Še več: da le znamo in hočemo po brezvercih udrihati, da le znamo braniti interese katoliške Cerkve, da vam le povesti in pesmi pišemo, ki so na ,katoliški podlagi' — da le svoje talente stavimo v službo katoliške Cerkve, da le znamo v zvezde kovati Cerkev in njene naprave; kaj zahtevate potem od nas še neke popolnosti? Ta je za tiste, ki niso dobri za kaj boljšega, za duševne slabiče, ki ne znajo ustvarjati kaj velikega in lepega: nam, velikanom duha in bogonadarjenim umetnikom je do vrha zadosti že veda in umetnost; naše veliko poslanstvo je v tem: jasni ljudem razum in jih umetniško vzgajati, da bodo izobraženi, da bodo znali umetnine umevati in jih uživati; kajti le to blaži človeka in ta idealizem je najvišja stopnja, do katere se more človek dvigniti na tej zemlji. No ja, če je človek povrhu še malo pobožen, mu pa tudi ne bo škodovalo, naj bo!«

Ob takem govorjenju se človek nehoté spomni tistih besedi nemškega pisatelja in pesnika Géteja (Göthe), ki jo je, kakor je sam mislil, neskončno modro in resnično in lepo takole zagodel:

Kdor vedo ima in pa umetnost,
glej: to že prava vera je.
Toda kdor teh dveh nima nič,
naj vero mesto njih ima!

Po naše povedano in, ko že govorimo o popolnosti, se to pravi: »No, nič ne rečem, saj popolnost ni za na smetišče; naj jo ima, kdor ne vé, kaj je veda in umetnost, in kdor je — revček! — v glavi preslab za te dve božji hčerki. Toda edini, človeka dostojni zadnji cilj, do katerega moramo pripeljati človeštvo, je — prosveta in umetnost.«

Toda, ljudje božji, kako si pa vendar mislite krščanstvo, kako si mislite Boga? Joj, kako površno! Sv. Avguštin bi rekel o vas: »Corticem rodunt, medullam negligunt« — skorjo glodajo, sredico pa zanemarjajo; lubje jim je glavna stvar, zdravi les pa brez vrednosti. Kako si pa mislite krščanstvo? V glavnem takole, ne res: V krščanstvu je prva, druga, tretja, četrta in peta »klasa«. Kakor je pri moki prva in najboljša »nularca«, potlej za njo pa pridejo slabše številke; kakor pri mesu, ki je prve, druge in nadaljnjih kakovosti; kakor pri zemlji, ki je prvo- in drugorazredna, nekako takó je tudi s krščanstvom. V zadnji, najslabši vrsti so menda tisti, ki so sicer vpisani kje v kako krščansko knjigo, za vero in za življenje po veri se pa toliko menijo kolikor pujsek za »Hojo za Kristusom«. V predzadnji »klasi« so tisti, ki se štejejo za kristjane, pa živé v velikih smrtnih grehah, ki se jih pa na deset, dvajset, trideset let včasih »zavoljo lepšega« spovedó — kako, to ve sam Bog! — Tretja »klasa« so taki, ko molijo doma skupno v družini, ki hodijo k maši in prejemajo tudi sv. zakramente, takole enkrat, tudi dvakrat, trikrat na leto, a zmeraj šele potem, »kadar se kaj večjega nabere«. Boljša »klasa« so že tisti, ki se varujejo smrtnih grehov, o malih pa mislijo: »E, kdo se bo brígal za take malenkosti! Da le smrtnega greha ni — par pametno postavljenih in dobrih besedi, pa nas bo sv. Peter že pustil skozi nebeška vrata!« — Šele tisti, ki so v prvem razredu krščanstva, se pridno varujejo tudi radovoljnih malih grehov in se prizadevajo, rasti v ljubezni do Boga, v pravi ljubezni do bližnjega in v vseh drugih krščanskih čednostih.

Kaj naj rečemo k tej čudni modrosti? Čisto res je, da so taki kristjani, kakor smo jih opisali; ali pravo, edino pravo krščanstvo je samó tale pravkar omenjeni prvi razred. Povej mi no, kdaj pa je Bog rekel: »No ja, vidite no, je že prav: eni že smejo živeti v grehah. Glavno je pri vseh teh razredih, da so v javnem življenju ,na katoliški podlagi'. Vse drugo bomo pa kdaj pri sodbi že kako ,poštimali'. Če se ti gori v prvem razredu prizadevajo, varovati se tudi malih grehov, — magari, lepó, lepó! Bodo že zato v nebesih na posebno visoke trone posajeni; toda, končno, ni treba, da bi ravno moralo tako biti.« Kdaj in kje, povej, pa je Bog tako rekel?

Ali vidite, kako grdo, dà, bogokletno bi sodil o Bogu, kdor bi tako mislil? Saj so taki kar lepo v zlahti s tako imenovanimi deisti (od besede Deus = Bog), ki so v 18. stoletju, pred veliko francosko revolucijo, posebno po Angleškem in Francoskem učili, da Bog sicer jè, ali da je visoko nad nami v nebesih; nam, svojim otrokom, pa da je dal zemljo in nam

rekel: »Otroci človeški, živite, kakor veste in znate čisto po svoji mili volji, — mene vse to nič ne briga! Dal sem vam dovolj veliko in lepo doto: bogato zemljo in bistrega duha; zdaj pa delajte na tej zemlji in s tem bistrim umom, kar in kakor hočete: kakor si boste postlali, tako boste pa ležali.« — Velikanska zmota!

Zdaj pa posvetimo z žarko lučjo v to grdo meglo in recimo:

Resnica je pa tale!

I.

Bog je neskončno svet in popoln. Tako kot Bog ne more biti sveta in popolna nobena stvar, noben angel in noben človek. Ljudje smo, pozemeljske, omejene, končne stvari smo, črvički, ki ne moremo vase sprejeti nekaj, kar je neskončno; v orehovo lupino ne morejo zajeti neizmernega morja!

Vendar je Bog tedaj, ko je ustvaril človeka, rekel: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti.« (1 Moz 11, 26.) Ta beseda je zelo globoka in pomembna. Sv. pismo n. pr. pri sv. Pavlu pogosto govori o tej božji podobi v človeku, za njim pa tudi pogosto sv. očetje in cerkveni pisatelji prvih krščanskih stoletij. Kaj pomeni ta globoka beseda? Če ne moremo biti sveti in popolni kakor Bog sam, kako pa smo in moremo biti vsaj njegova slika in podoba?

a) Po obrazu ali sploh po telesu ne, ker Bog sam nima ne telesa ne obraza. Ne torej tako kakor tisti ženin, ki je poslal svojo fotografijo župniku svoje neveste in mu pisal: »Takle sem, vidite! Nisem ravno posebno lep, po božji podobi sem pa le ustvarjen.« Ne, po licu in telesu nismo božja podoba.

b) Pač pa je človek božja podoba že zato, ker ima um in svobodno voljo, kakor Bog sam, česar nima nobena druga stvar na zemlji.

c) Kakor ima Bog najvišjo vladarsko oblast nad vsemi stvarmi, ker jih je vse On sam iz nič ustvaril, tako je postavil tudi človeka za nekakega kralja vseh stvari, kar jih je na zemlji, in človek je tudi po tej vladarski oblasti Bogu nekako podoben in sličen.

č) Zdaj pa pazi! Še bolj je človek, pravijo bogoslovci, božja podoba po n a r a v n e m z a k o n u, po vesti, po tistem božjem glasu, ki ga je Bog utisnil v človekovo dušo tedaj, ko mu jo je ustvaril, in ki človeku pové, kaj je prav in kaj ne, ki človeka hvali, če je sto-

ril kaj dobrega, in ga graja in grize, če je storil kaj slabega. Še bolj pa je podoba božja po življenju, če vse svoje misli, želje, hotenja, čustvovanje in dejanje uravnava po tem božjem, v dušo mu vtisnjenem zakonu. Saj smo po besedah sv. Tomaža Akvinčana Bogu tedaj posebno podobni, kadar vršimo dejanje kreposti in s takimi dejanji izpolnjujemo božjo voljo in zapoved. Zlasti pa, če nam s pogostnimi krepostnimi dejanji kreposti tako preidejo v navado in se nam takó vtisnejo v dušo, da, ko se je treba odločiti ali za Boga in njegovo zapoved ali pa za zahteve nagnjenj, delamo vedno in z lahkoto po teh od Boga nam zapovedanih krepostih, ne pa po kakih nerednih nagnjenjih, ki jih imamo od Adama.

Bog je namreč tedaj, ko je človeka ustvaril, vzel tako rekoč sredi iz svoje svetosti toliko lepega in svetega ter položil v človekovo dušo, vkolikor se dá nekaj božjega vsaditi v dušo končne, omejene stvari, kakor je človek. Obenem mu je dal zapoved, notranje nagnjenje in vse potrebne zmožnosti, da bi mogel in hotel živeti po tem božjem zakonu. Bog, ta božji zakon, ta božji glas govori tako rekoč prav v globini srca: »Bodi poln ljubezni do mene — véruj v mojo besedo — hrepéni predvsem po meni in po vseh nebeških dobrinah ter zaupaj v mojo moč in dobroto, da boš z mojo pomočjo vse to tudi dosegel — části mene, svojega Stvarnika — bodi pravičen, preudaren v vsem svojem delu in nedelu, resnicoljuben, ponižen, zmeren, čist, neupogljiv, če si preganjan zavoljo pravice in mene« — sploh: zapovedal mu je vse kreposti in mu prepovedal vse, kar je proti krepostim. Duša torej takrat, ko jo je Bog ustvaril, ni bila kakor kos nepopisanega belega papirja, ampak čez in čez popisana z božjo postavo, ki je bila vanjo vtisnjena. Kakor hitro se v človeški pameti — okoli 7. leta — začne jasnit in daniti, se začne človek bolj in bolj zavedati te božje postave in se mora s svojo svobodno voljo prizadevati, da po njej uravna vse svoje dejanje in nehanje. Kar nam je Bog vtisnil v srce, to je ponovil na gori Sinaj v desetih božjih zapovedih, ki so nekak pisan zakonik naravne postave božje, ki je pa bila že prej zapisana v dušo in zavest slehernega človeka.

Z življenjem po tej božji postavi je človek, kakor povedano, prav posebno podoba božja. (Bo še.) Dr. Ant. Zdešar C. M.

Kažipot v nebesa: »Hódi vpríčo mene in bodi popoln.« (1. Moz. 17. 1) — »Gospod me vodi in nič mi ne bo manjkalo.« (Ps 22, 1.) — »Vrzi svojo skrb na Gospoda, in on te bo preživil; nikdar ne bo pustil pravičnemu omahovati.« (Ps 54, 23.)

»Záčetek popolnosti in napredek v njej je popolno očiščenje duše, in sicer očiščenje od smrtnih grehov in nagnjenja vanje, pa tudi očiščenja od prostovoljnega nagnjenja v male grehe.«

Zwenger.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

(Dalje.)

Premišljevanje, premišljevalna molitev. Kaj je to? Pozorna in ponovna misel na verske resnice, ki dvigajo in krepijo naše srce. Nikar ne reci: »Ne morem premišljevati. To je zame pretežko!« Za mislečega človeka premišljevanje verskih resnic, zlasti Jezusovega življenja in trpljenja ni tako težko. Začetniku so v pomoč premišljevalne knjige. Ni se treba suženjsko ravnati po njih. Knjiga ti bodi kakor lestvica, po kateri se prosto dviguješ, kakor moreš in hočeš. Veliko je ležeče na tem, po kakšni knjigi premišluješ. Vsaka knjiga ni za vsakega. Najbolje nas nauče premišljevati: duhovne vaje. Ze beseda »vaje« pomeni, da se pri tem človek vadi v duhovnem življenju; torej tudi v premišljevanju. Slovenski književni trg se je v zadnjih letih zelo spopolnil in napolnil z lepimi premišljevalnimi knjigami.¹ Na tem mestu vsakemu priporočamo zlasti tudi Sveto pismo, T. Kempčana »Hojo za Kristusom« in Fr. Saleškega »Filotejo«.

Rožni venec. Mnogim se dozdeva to enolično ponavljanje istih besed kakor padeč z višine liturgične molitve. Kakšna zmeta! Tako more reči le ta, ki mu je premišljevanje tuje. Kdor pa zna premišljevati, zanj je rožni venec: brevir, molitev brez molitvenika, kratko premišljevanje o Kristusovem življenju, trpljenju in poveljanju. Rožni venec je lahka in preprosta, za sleherni duševni položaj primerna molitev. Kdor rad prebira molek, se polagoma ob njem: kakor ob Marijini roki: ogreje v ljubezni do Boga.

Skrb in strah: sta dva velika sovražnika našega zdravja. Kal bojzljivosti se večkrat že otroku vcepi z neprevidno vzgojo. Strah je smrten sovražnik vedre mladosti in hud spremljevalec sive starosti. Strah skvari značaj, slabi vsako stremljenje, povzroča bolezni, razdira srečo v nas in drugih. Vsaka huda stvar ima tudi svojo dobro stran, le strah, le človeški strah (ne

rečemo: božji strah) nima nobene dobre strani. Skrb in strah oropata celo našo kri za prebavo potrebnih snovi. Skrb in strah zmanjšujeta v človeku duhovno in telesno moč in mu preprečita mnogokaj uspešnih del. Življenje mnogih ljudi — zlasti deklic in deklet, žena in mater — bi bilo srečnejše, ko bi se mogle rešiti umišljenih skrbi in strahov. Prva naloga pri kovanju značaja je v tem, v gojencu zatreti vsak nepotreben strah. Nihče ne more imeti sončnega in zabavnega življenja, dokler ne izruje korenin strohopetnosti. Dolžnost slehernega vzgojitelja je, da premaža v sebi skrb in strah in potem tudi v svoji mladini. Koliko časa izgubi bojzljivec in še več bojzljivka, ki se ukvarja s svojimi strahovi. Koliko src sta strla skrb in strah, ki bi jih ne bili strli nesreča in nezgoda, ker nikoli nista prišli, ali vsaj ne v taki meri in moči, kakor sta to napovedovala skrb in strah? Kako se more premagati skrb in strah? Le z mislijo, ki gre krepko v strahu nasprotno smer. Vsi veliki možje in vse velike žene so bili pogumni nasprotniki strahu. Vse ovire so bile zanje le opore božje previdnosti. Sv. Pavel je bil mož velikega poguma, ker se ni bal niti svojih slabosti ne, marveč se je celo ponašal z njimi. Kdor premaža v sebi nepotreben strah, je zavrgel največjo zmeta v praktičnem življenju. Strah pred strašljivo rečjo je vedno strašnejši ko stvar sama, ki je prišla, če je sploh prišla. Samo en zgled. V Grelingenu pri Bazelu v Švici stoji most, ki občine ni stal niti uboge pare. Ko je bil namreč most zgrajen, zgraditelj za svoje delo še ni bil nič plačan. Kmalu po dograditvi mostu je nastala v tistem kraju nevihta s strašnim nalivom. Do zgraditelja je prišel glas, da je bil porušen tudi novi most. V strahu, da bi krivda za nezgodo zadela tudi njega, je zgraditelj izginil brez sledu. Most pa še danes stoji — neporušen in neplačan. Strah je strup, ki razjeda moči in življenje. Hočemo vzgojiti nov rod, ga moramo zavarovati pred takim strupom. Strohopetnost je naša velika slabost in napaka. Bojzljivci in strahopetci bodo slabi borci v duhu Katoliške akcije. Torej — Zaključek naj si naredi prizadeti sami. A. V. M.

¹ Opomnimo predvsem na odlično delo v treh zvezkih z naslovom: »Dobri Pastir«. Premišljevanja o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov. — Dr. Ciril Potočnik, semeniški spiritual v Ljubljani. (Naroča se v trgovini Ničman, ali v Jugosl. knjigarni v Ljubljani).

»Kdor hoče bližnjega poboljšati in ne začne poprej pri sebi, se bo zastoj trudil.«
Sv. Ignacij L.

»Naša siromašnost naj nas nikdar ne oplaši, saj nam daje tem večjo pravico do ljubezni in usmiljenja božjega.«
(Zwenger.)

Cvetica Marija

Veselje prešinja
do dna nas srca,
in sto se nam dviga
zahval do Boga:
Poslal je rešnico,
Marijo cvetico.

Iz popja rodil se
deviški je cvet,
obljubljen človeštvu
pred tisoči let:
da zemlje puščavo
napolni z vonjavo.

Pozdravljena cvetka!
Tvoj kras in Tvoj čar
nikdar ne ospe se,
ne zvene nikdar;
vse nade opaja
vse jade oslaja.

Franjo Neubauer.

Iz vsakdanjega življenja

9. Tudi podedovani greh.

Ali ste že kdaj brali in premišljevali, kako izvrstno je naš svetopisemski očak Mozes popisal tiste doživljaje Adama in Eve, ki sta jih preživela, potem ko sta doprinesla na svet prvi greh? Najprvo se skrivata. Potem bi rada svoj greh utajila z nevednostjo, če ne celo z zvižčnostjo. »Bojim se te,« govori Adam Bogu, a nič ne pove, zakaj se boji. Ko mu Gospod Bog nazadnje čisto po domače pove, da mu je zgodba o storjenem grehu dobro znana, se začneta Adam in Eva drug za drugim in na debelo izgovarjati: »Žena mi je dala in sem jedel,« in spet: »Kača me je zapeljala...« Oba grešnika in vendar bi bila oba najrajši čisto nedolžna. Če bi bilo mogoče, še bolj nedolžna kakor sta bila pred grehom...

In to je tisti »tudi podedovani greh«.

Zidanova Katrica bi bila rada živela kot dvoživka. Z eno nogo v družbi, z drugo pa med tem ljubim grešnim svetom. Mikal jo je ples, tudi ponočevanje se ji je zdelo le nedolžna zabava, potikati se po zloglasnih gostilnah, češ, saj se druge tudi...

Pa so jo pri družbi prijeli radi plesa. Utajiti ni mogla. Ampak prala se je in izgovarjala na vse načine; hotela se je izmazati in sebe narediti čisto in nedolžno, naj jo stane, kar jo hoče.

»Saj ni bilo nič hudega,« je začela svoj zaговор, »saj sem šla kmalu domov,« — seveda, takole na deset je že šlo, če ni že samo nekaj malega manjkalo do enajstih — »sama bi nikoli ne šla v gostilno, pa so me drugi spravili in so mi zagotavljali, da to ni vse skupaj nič, da še nihče za to vedel ne bo...«

Da rada ponočuje, so jo tožili...

Pa se je zasolzilo njeno oko, ustnice so na lahko zamigljale in jok jo je premagal. Pa ne tisti jok, ki naj bi bil govoril: »Žal mi je, da sem to storila, žal mi je, da nisem bila zvesta družbi in svoji oblubi, žal mi je, ker sem s svojim ravnanjem je-

mala družbi dobro ime;« — ne, ta jok tega ni govoril. Iz tega joka se je dalo samo razbrati vprašanje: »Pa kdo je toliko dober, da me ne pusti na miru, da povsod name pazi in šteje moje stopinje in tehta moje besede.« Ta jok je govoril samo o onih zavidljivih osebah, ki poštenim ljudem ne privoščijo nobenega veselja, katerih srce je polno nevoščljivosti in ki bi sami bili prav taki, samo če bi kdo zanje maral. Ker pa zanje nihče ne mara, zato pa tudi drugim ne privoščijo nobenega veselja. To je izražal ta prisiljeni, jezavi jok.

Za nameček seveda je prigrmela nad voditelja še dekletova mati in si je tudi do dobrega privoščila nevoščljivost in grdobijo tistih ljudi, ki znajo druge črniti in mazati, samo da sami lepi ostanejo... Pa se jim bo že vračalo, saj se tudi o tistih »svetih« osebah že marsikaj govori in namigava, o pa se bo še! Pa še kaj hujšega! In pa, kako more tako moder mož take čenče poslušati in jim celo verjeti!?

Pa da hodi njena hči po gostilnah, ki so na slabem glasu! Le kdaj in kje! Samo enkrat da je šla v gostilno pri »veseli Meti«; pa še takrat bi ne bila šla, ko bi je ne bil spravil tja onegavi Jože, ki je njen bratranec.

In pa še enkrat je bila, ko... in spet še enkrat, ko... in to je tudi vse! Število tistih »enkrat« se pa seveda ne da določiti.

Svinčnik je storil svojo žalostno dolžnost in ime Zidanove Katrice je bilo izbrisano iz knjige kongreganistinj. Zamera pa seveda na vseh koncih in krajih: doma najbolj, potem pa pri stricah in tetah, pri botrih in botrah, vse doli do tretjega in četrtega rodu.

Potem pa je prišlo kakor bi bila strela udarila iz jasnega...

Ljudje so namigavali najprej po tihem, potem pa vedno glasneje, da bodo pri Zidanovih zibali. In da bodo stopili v sorod-

stvo s tistim malo ali nič vrednim poha-
jačem tam iz Dolge vasi. Naposled je pa
še mamica prijokala do duhovnega go-
spoda.

»Oh, gospod župnik!«

S tem pozdravom je začela svojo
povest.

»Oh, gospod župnik! To so ljudje! Vi-
dite, ko bi mi bil le eden povedal, ko bi
mi bil samo malo omenil, kako je z našo

nje in jezike najbolj klepetavih oseb cele
župnije. In on, sicer moder mož, jih po-
sluša in jim verjame in se ne zavzame za
čast in dobro ime njene hčerke. Da, to je
bilo takrat... Takrat bi se bilo dalo mo-
rebifi še zavreti, če bi dobra in v ljubezni
do svoje hčerke slepa mamica hotela po-
prijeti za duhovnikovo besedo. Potem pa
je voz začel drčati navzdol in ga ni bilo
več mogoče ustaviti.

Florenca

*Obe najsvetejši materi: Marija — Ana
(Mar. rojstvo 8. septembra)*

Pitti

Katrico, nikoli bi ne bilo do tega prišlo. To so ljudje! Pred menoj so vse skrivali, še z najmanjšo besedico ni nihče zinil, kako je. Zdaj pa se za mojim hrbtom posme-
hujejo in mi privoščijo to sramoto, ki ima priti nad našo hišo. Ko bi bila jaz le malo vedela, kaj se godi, nikoli bi do tega ne bilo prišlo! Tako pa, saj veste! Dekle je nedolžna, nič ni vedela o hudobiji in spa-
čenosti tega sveta, pa jo dobe takile — ne vem, kako bi jim rekla — v roke, in otrok nedolžen in neizkušen jim vse ver-
jame in sedaj, oh, oh, oh...«

Duhovni oče se je spomnil tistega dne, ko je ta mati prišla nadenj in mu zameral-
jala, češ da posluša čenče in flavze in mar-

A kaj je hotel? Ali bi mu bila žena
verjela, da je bilo res tako?

Katrica pa je živela in životarila, ve-
nela in hiralala in še vedno trdovratno ve-
rovala v svojo nedolžnost. Ne! Ona ni ho-
tela biti ničesar kriva. Vse so zakrivali in
zagrešili drugi.

Povest izgubljenega življenja in naš
tudi podedovani greh! Takihle in enakih
povesti bi vam lahko napisal za celo knji-
žico: povsod vesel začetek, sledi pa mu
žalosten konec. Povsod grešnik nedolžen,
krivdo naj nosijo drugi.

Gospod Jezus! Ali res preveč pozna-
mo žalostno zgodbo naših prvih staršev
tam v raju, zato ker smo jo v šolskih klo-

peh prvo slišali in smo jo že tudi v svojih otroških letih neštetokrat igrali. Kdo pa je že v tistih letih hotel priznati svojo krivdo! Vsega so bili krivi drugi, samo mi nismo nikoli ničesar zakrivali. Tako tuja pa nam je zgodba nesrečnega in izgubljenega sina, ki se je v zgodnji mladosti ločil od svojega doma, od blagega očeta in od ljubljenega brata in šel v daljno tujino. Po lastni krivdi je zašel v nekatero nepravilno, a je imel vendar tudi dosti poguma, da se je vrnil k očetu nazaj in je odkrito priznal: »Oče, grešil sem... Sam sem kriv svoje nezgode, drugi niso ničesar zakrivali: ne

ti, oče, ki si mi dal doto in sem šel z njo po svetu, ne brat, ki mi ni branil iti z doma, ne ostali ljudje tam v daljni tujini, ki so izrabljali mojo nevednost in neizkušnost... sam sem kriv: »Oče, grešil sem!«

Naj bi tudi Židanova prišla počasi do tega spoznanja! Potem se ne bo ob vodstvu današnjih modernih časov s tako topostjo vdajala v svojo usodo, češ, zame ni več ne pomoči, ne rešitve, — potem ne bo v dnevi obupa klela svojih zapeljivcev, ki so ji zagrenili dneve njene mladosti, pač pa se zna iz nje narediti nova — Magdalena...
 *J. Langerholz.

Zakaj in kdaj se trkamo na prsi?

Prelistal sem sv. pismo stare in nove zaveze, pa sem le dve mesti zasledil, ki govorita o trkanju na prsi. Stara zaveza sploh ne pozna teh izrazov, dasi očaki in preroki mnogokrat govore o kesanju, pokori, grešni zavesti itd. V novi zavezi pa rabi te izraze samo sv. evangelist Luka, in sicer v 18. poglavju, 13. vrsti ter v 23. poglavju, 48. vrsti.

Vatikanska pinakoteka

*Sv. Jeronim prejme sveto popotnico
 (Sv. Jeronim 30. septembra)*

Zakaj se trkamo na prsi? V »Katoliški liturgiki«, str. 45, nam univ. prof. dr. Fr. Ušeničnik takole razlaga: »S trkanjem na prsi priznavamo svojo grešnost in nevednost in izražamo žalost in kesanje.« Na st. 206 pa razlaga: »Mnogi obredi imajo svoj razlog v starih običajih ali v razmerju besedi do dejanj ali narobe v razmerju dejanj do besedi, ali v potrebi ali v spodobnosti. Naraven izraz naših čustev je, da se trkamo na prsi, ko govorimo »moja krivda... usmili se nas, Gospod, nisem vreden«.

Omenjeni mesti iz sv. pisma nam to razlago popolnoma potrjujeta. Vsakemu je znana prilika o farizeju in cestinarju. Oba sta šla molit v tempelj. Farizejeva molitev je bila ošabna. Takole je govoril: »Zahvalim te o Bog, da nisem tak kakor drugi ljudje...« Cestinar je priznavajoč svojo nevednost pred Bogom od daleč stal in še oči ni hotel povzdigniti proti nebu, ampak se je trkal na prsi in govoril: »Bog, bodi milostljiv, meni grešniku!«

Ko opisuje evangelist Luka smrt Gospodovo, pravi tako-le: »In Jezus je zaklical z močnim glasom: ‚Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo.‘ In ko je to rekel, je izdihnil. Ko je pa stotnik videl, kaj se je zgodilo, je Boga slavil in rekel: ‚Zares, ta človek je bil pravičen.‘ In vse množice, ki so se bile sešle, da bi to gledale, so se trkale na prsi, ko so videle, kaj se je zgodilo, in so se vračale.« (Lk 23, 46—48.)

Trkanje na prsi, ali vsaj polaganje roke ali rok prekrizanih na prsi, je že pri starih poganih pomenilo ponižnost in poslušnost. Sužnji so sklonjeni in s prekrizanimi rokami na prsih poslušali ukaze svojih gospodarjev. Isto opažamo še pri redovnikih, osobito pri stroгих redovih, kakor so kartuzijani, trapisti, cistercijani, benediktinci in drugi, ki s prekrizanimi rokami na prsih in sklonjeni, ali celo kleče

sprejemajo ukaze svojih predstojnikov. To vse se sklada z zgorajšjo označbo.

Kdaj se torej trkamo na prsi? J. Erker piše v Enchiridionu (ročna liturgična knjiga za duhovnike) na str. 229.: »Z desno roko se trkamo (med sv. mašo) na prsi: 1. v (pristopni) molitvi »Spovem se... (Confiteor)« trikrat pri besedah »moja krivda...« 2. Pri besedah »Tudi nam grešnikom«, katere edine izgovori v kanonu (v tihem delu sv. maše, po povzdigovanju) polglasno. (Parsch piše v knjigi »Messerklärung« [str. 163], da je ta molitev po povzdigovanju skrajno ponižna. Same sebe smatramo, da smo popolnoma ne vredni družbe svetnikov. Zato izgovarjamo samo tri besede polglasno, katerim damo poudarka z zunanjim znamenjem, ko desnico položimo na prsi, zavedajoč se svoje grešnosti.) 3. V molitvi »Jagnje božje...« pri besedah »usmili se nas...« in »daj nam svoj mir«. 4. Pri besedah »Gospod nisem vreden...«

Trkamo se na prsi tudi pri vseh litanijah, ko odgovarjamo na klic »Jagnje božje...« — »usmili se nas!« V litanijah presv. Imena Jezusovega in Vseh svetnikov pa pri besedah »Bodi nam milostljiv — usliši nas o Gospod«. Enako v litanijah Vseh svetnikov še pri besedah »Mi grešniki«. V pobožnosti Križevega pota se trkamo na prsi pri besedah »Usmili se nas o Gospod, usmili se nas.«

Pri nas je navada, da se trkamo na prsi tudi pri povzdigovanju, zavedajoč se svoje grešnosti, in sicer pri vzkliku »Bodi milostljiv meni ubogemu grešniku«, ter »očisti me, Gospod s svojo krvjo in usmili se vernih duš v vicah«. (Glej »Bogoljub« 1936, št. 3, str. 72, Odgovori.)

Trkamo se na prsi tudi, kadar prejemamo blagoslov Sv. Rešnjega Telesa, da izrazimo svojo ponižnost.

Skoraj povsod opažamo, da se verniki trkajo na prsi namesto v litanijah pri be-

*Sv. maša na grobu mučencev
(Katakombe sv. Domitile)*

sedah »Jagnje božje...« pri odgovorih »prizanesi nam o Gospod«, »usliši nas o Gospod«, »usmili se nas«, kar je edino pravilno.

Prav močan dokaz, da se ne trkamo na prsi nikdar pri besedah »Jagnje božje...«, imamo tudi v tem, da se pri sv. mašah, ki se opravljajo v mašnih oblačilih črne barve, sploh ne trkamo na prsi, ko izgovarjamo te besede. Tedaj namreč dostavljamo besedam »Jagnje božje...« namesto »usmili se nas« in »daj nam svoj mir...« prošnjo: »podari jim mir« (dvakrat) in tretjič »podari jim večni mir«.

Vinko Lovšin, Litija.

Stoji, stoji tam sivi samostan

(Dalje.)

Gospodarsko socialno poslanstvo belih menihov. Pravo vrednotenje telesnega dela.

Prijetno je biti v samostanu kot gost. Vse-povsod čutiš iskreno prijaznost in uslužnost, vsepovsod ti pater voditelj radevolje odgovarja na vprašanja in odkriva zanimivosti.

Z g. p. priorjem sva pravkar hotela zaviti v že omenjeno »staro prelaturu«, ko na vogalu zadeneva na nekega mlajšega patra in že priletnega brata laika. Le s priklonom smo se pozdravili, vendar pa so mi oči nehote kratko obstale na zanimivi postavi visokega in krep-

Freiburg

H. Franke

Jezus, najboljši zdravnik

kega brata »konverza« (konverz = brat laik) z redko sivo brado in razoranim obrazom. V levici je nosil košaro z južino, z desnico pa je stiskal svoj meniški klobuk s širokimi kraji. Tudi patrove kretnje so bile živahno zgovorne. Obrnil sem se h g. patru priorju, češ, nista li to morda samostanska oskrbnika.

»Da, pater ekonom in njegov pomočnik, brat Mohor. Ali vas morda tudi ekonomija zanima? Saj si jo lahko ogledate, če želite...«

G. p. prior mi je v očeh razbral radovednost in je kar poklical patra ekonoma, če ima kaj časa, da mi to in ono razkaže. Pater oskrbnik se je rad odzval in jaz sem se mu predstavil s pripombo, da nisem niti kupec niti nimam kaj prodati, zanima me pa vendarle, kako je kaj urejeno samostansko gospodarstvo.

G. p. prior mi je podal roko, dejoč, da mi bo odslej v gospodarski stroki najboljši tolmač sam pater ekonom.

Zahvalil sem se g. predstojniku za izredno ljubeznivost in njegove lepe in globoke besede o cerkveni liturgiji in meništvu. Na mojem obzorju so resnično zagorele nove luči. »Žal, da so taki duhovni pomenki v življenju tako redki,« sem zaključil.

»Morda še ne zadnji in bova kdaj še nadaljevala,« mi je stisnil roko g. p. prior in se prijazno poslovil.

Tudi brat Mohor je odšel svojo pot. Midva z g. p. oskrbnikom pa sva zavila proti zgornjemu koncu dvorišča k samostanski mlekarni.

»Vaš delokrog, g. p. oskrbnik, je nedvomno, po obsežnosti vaših poslopij sodeč, jako členovit!« sem se začel zanimati.

»Boгу hvala! Skrbi in dela nam ne zmanjka. Če se izrazim z označbo sv. Benedikta,

sodi v ekonomsko področje ves samostanski »opus manuum« — ročno in telesno delo. In tega je v samostanu s približno 70-člansko družino že precej...«

»Oprostite, g. pater, da vas kar takoj prekinem, ali se potemtakem kar vsi pečate s telesnim delom, tudi gospodje patri?«

»Ne morem vam skoraj drugače odgovoriti, kakor da vsaj nakratko posežem v zgodovino. Ekonomija v benediktinsko-cistercijski redovni družini je imela in ima v vseh dobah ono prevažno vlogo, ki samostan ne samo gmotno vzdržuje, marveč se na njej gradi tudi samostansko duhovno življenje. To vam zveni na prvi videz kajpak zelo protislovno. Toda iti je treba stvari do dna. Sv. Benedikt ni uvedel namreč ročnega, telesnega dela le zato, da bi menihi ne bili brez posla, ali morda iz zgolj psihološke potrebe kot oddih od obilne molitve, oziroma kot dopolnilo molitvi, marveč je z uvedbo telesnega dela naglasil predvsem duha prve Cerkve, ki je tudi telesno delo dvignila do časti in v njem imela odlično sredstvo samoposvečenja...«

»Vse lepo in jasno; toda za današnje čase, ko je sveti Cerkvi treba predvsem duhovnih delavcev, se mi zdi, da se spričo vaše telesne zaposlenosti vaše duhovne moči dajo premalo razviti in misijonsko izčrpati.«

Rim. katol. cerkev v Murški Soboti

»Na prvi pogled je vaš ugovor popolnoma na mestu! Toda naj vam še povem, da so vprav ta problem naši cistercijanski redovni očetje ustanovitelji odlično rešili. Cistercijanska obnova v 11. stoletju je visoko dvignila svoje geslo: Nazaj k sv. Benediktu na celi črti, nazaj v samoto, v življenje preprostosti in tudi telesnega dela. Cistercijanski reformatorji so v nasprotju s svojimi benediktinskimi sodobniki telesno delo ne samo močno naglašali, marveč ga tudi izvrševali. Vendar pa so takoj z ozirom na razmere, ko so menihi sedaj bili povučini duhovniki, bistroumno spoznali, da je le preveč telesnega dela dušnemu in duhovnemu v oviro, in so to gospodarsko panogo redovnega življenja v toliko spremenili, da so za pretežni del svojega telesnega dela uvedli ustanovo bratov laikov ali »konverzov«. Tako so v cistercijanskih samostanih menihom-duhovnikom moreče skrbi za vsakdanji kruh znatno olajšali bratje-laiki in jim tako omogočili široko duhovno versko-kulturno udejstvovanje. Kot celota so pa cistercijanski samostani vendarle ostali zvesti sv. Benediktu, da samostanski prebivalci žive »od dela svojih rok, kakor naši očetje in apostoli«, ter so vernemu ljudstvu v okolici s svojim zgledom največja pobuda za marljivost in napredek.«

»Zares, vaši ustanovitelji so to odlično rešili in mi je z zgodovinskega stališča vse umljivo. Toda če s sodobnimi očmi gledamo, ali ni morda z uvedbo vašega »drugerega stanu« bratov konverzov v samostan bilo vneseno neko nesoglasje ali vsaj občut manjvrednosti, socialne neenakosti?»

Bratje laikii.

»Res, če si samostan hočete predstavljati kot navadno svetno družbo, potem bi kajpak že različnost v naši redovni obleki nudila izrazito sliko socialne neenakosti, koliko bolj še le krogi udejstvovanja! Pa moram poudariti, da je povsem napačno mnenje tistih, ki bi hoteli v naših bratih laikih imeti le nekake naše postrežčke ali hlapce! Veste, svoje celice in opremo v njih si pospravljamo in urejamo patri kar sami. Delo bratov laikov se vrši na važnejših področjih ekonomije: na polju in vrtovih, na žagi, v mlinu, mlekarni, kuhinji, raznih delavnicah in drugod po samostanu. Na zunaj je res morda videz, kot da so le navadni dninarji, toda mi gledamo in vrednotimo v njih neprimerno več: naše drage, vsega spoštovanja in ljubezni vredne duhovne sobrate v Kristusu. Tudi oni so pravi redovniki! Saj se po šestmesečni dobi kandidatstva z redovno obleko in novim redovnim imenom vpricho vse samostanske družine sprejmejo v novicijat. Ob letu pa po prestani preizkusni dobi napravijo svete zaobljube in se tako po-

*Posnetek Mar. oltarja na Brezjah
(Izrezljal Fr. Bokalič iz lesa. Viš. 40 cm)*

vsem včlanijo v samostansko družino. V življenju in smrti jih smatramo za svoje duhovne sobrate in so v resnici deležni istih milosti in malone vseh predpravil svojega reda, kot jih imamo patri. Pa tudi pri mizi in telesni oskrbi ima zadnji brat v samostanu isto, kar o p a t. Zato ob tem, če je v samostanu delokrog bratov konverzov drugačen od delokroga patrov, pač še nikakor ne smete niti pri bratih laikih predpostavljati občuta manjvrednosti, niti od strani patrov kakega zapostavljanja. V samostanu smo vsi ena družina, v kateri vsak po svoje doprinaša k njeni zgradbi in duhovni rasti. Dalje pa imamo v samostanu vsi isti visoki cilj stremljenja po krščanski popolnosti in svetosti. Tukaj pa večkrat lahko v bogoslovnih in svetnih vedah manj izobražen brat laik daleč nadkrili tudi učenega duhovnika; kajti pred Bogom daje človeku prednost le sveta ljubezen, ki se javlja v vestnem izvrševanju božje svete volje. V vseh redovih bi lahko navedli lepo vrsto preprostih bratov laikov, ki so dosegli odlično stopnjo svetosti in tudi čast oltarja. Seveda, boste rekli, svetnikom je vseeno, ali žive v teh ali onih okoliščinah, poniževanja si celo žele in ga iščejo. Za povprečnega, manj junaškega zemljana je pač težje, če nikoli ni vpoštevan, če se le vedno mora gibati v svojem ozko

Stična: Bratje laiki pri delu v mlekarni

omejenem krogu. V pojasnilo bodi pa še to: Bratje laiki niti najmanj niso kako brezpravno orodje, marveč imajo v opatu svojega najboljšega očeta, h kateremu imajo vedno svoboden dostop in kateremu morejo glede česar koli svobodno izraziti svoje mnenje ali pa kakšne pomisleke. In tudi sam predstojnik poleg konventa v mnogih zadevah za svet vprašuje zdaj pa zdaj še brate konverze, katerih misel mu je prav dragocena, saj so mnogi v svojih področjih strokovnjaki. In če sem vam že omenil tu pa tam očitani »ozko omejeni krog«, vam moram razodeti tudi njega resnično lice, da žive bratje laiki prav lepo, zavidanja vredno življenje. Ne samo, da se njihovo delo in skupna molitev in duhovne vežbe modro izmenjujejo, marveč imajo bratje konverzi še dovolj prilik za svoje duševno izobraževanje, za odmor, bratski pogovor in tudi za zabavo. Nardarjenim in vestnim bratom laikom predstojnik radevolje daje tudi možnost, da se kaki stroki posebno posvete in v njej spopolnijo. In tudi umetniško se lahko udeležujejo, če imajo za to talent. Samo, da se v vsem proslavlja Bog!

»Jasno mi je tedaj, da bratje laiki s svojim vstopom v samostan niso ponižani, marveč ne samo duhovno, ampak tudi socialno visoko dvignjeni.«

Ljudstvu v pomoč in napredek.

Ta zanimivi pogovor nama je pretrgalo močno brnenje tovornega avtomobila, ki je pripeljal polno mlečnih posod. Umaknila sva se desno na stopnice pred mlekarno. Iz kabine sta stopila spretna šoferja — samostanska brata in naju lepo pozdravila.

Iz mlekarnice so molče prihiteli bratje laiki, da raztovorijo težke mlečne posode.

»To bo pa nedvomno mleko ne samo iz bližnje, marveč tudi iz oddaljenejši okolice? Ali ga toliko potrebujete?« sem se zanimal.

»Potrebujemo prav za prav ne; za naše življenjske potrebe je dovolj našega s samostanske pristave. Toda radi bi z mlekarno svojo okolico tudi socialno dvignili in ji pomagali. Nekdaj so stiški menihi naše slovensko ljudstvo poleg duhovne, verske vzgoje učili tudi umnega gospodarstva: sekati gozdove, izsuševati močvirja, pridobivati zemljo za kulturne nasade. Gospodarstva niso dvigali samo tehnično, z uvajanjem boljšega poljedelskega orodja, marveč so deželo seznanjali tudi z novimi sadeži in žitnimi vrstami ter z boljšimi plemeni. Toda danes je taka doba, da poleg tega pouka kmetu še s tako umnim kmetovanjem in živinorejo ni skoroda nič pomagano, ko svojih pridelkov ne more vnovčiti. Zato smo v duhu naše socialne tradicije morali stopiti korak naprej: danes moramo našemu kmetu pomagati njegov pridelok tudi vnovčiti. In to poslanstvo vrši naša industrijska ekonomija, predvsem mlekarna, ki smo jo skušali tehnično kar najmoderneje urediti. Seveda, prave »moderne« mlekarnice še v vsej domovini nimamo; zakaj taka mlekarna bi zahtevala, da se meša mleko le ene pasme in tako po pasmah mleko sortira. Taka mlekarna zahteva tudi svojevrstno krmljenje živine, lastnega živinozdravnika, ki krmo in živino stalno pregleduje.«

»G. p. oskrbnik, vaše socialno poslanstvo je izredne važnosti. S svojo mlekarno omogočate kmetu prodajo mleka, obenem pa po-

Japonska cvetka

spešujete podvig našega travništva in živinoreje.«

»Da, to je naš gospodarski cilj! Pa še nekaj vam povem! Pa nikar se ne začudite! Stvar vam bo umljiva samo, če razumete stisko najbednejših slojev. Živinoreje ne zmore vsakdo, zmore pa skoro vsaka hišica par prascev. Tudi za ta najrevnejši sloj našega ljudstva je nujno potrebna pomoč. In mi smo že na delu.«

»K temu vam pa, g. p. oskrbnik, kar čestitam!«

»Da, vi čestitate, marsikdo pa se bo zaničljivo obregnil, češ, kaj imajo menihi s tem opraviti. Toda mi gremo preko tega, zakaj vemo, da je ljudstvo potrebno pomoči. — Res, na prvi videz si tako materialno udejstvovanje in meništvo stojita v nekem nasprotju, toda treba je poznati katoliško življenje, katoliško dejavnost v celoti, z vseh strani. Za katoliško Cerkev kot tako, kakor tudi za vsak benediktinski-cistercijanski samostan, je posestvo in gospodarstvo nujnost, pogoj vsake kulturne delavnosti, pogoj socialne pomoči. Kajpak, da je zunanja last duhovnemu življenju nevarna; toda to je naš življenjski boj, da nižje uklonimo višjemu! Saj v tem je umetnost življenja, največja svetost, da se od zunanjega sveta ohranimo neomadeževane, da pa vendar s snovnostjo služimo Bogu in bližnjemu. Nevarnosti snovi se tudi sv. Cerkev dobro zaveda in zato tako lepo prosi: »Daj nam, o Bog, da pod tvojim vodstvom in varstvom — sic pertransire temporalia, ut non amittamus aeterna — tako hodimo preko časnega, da ne izgubimo večnega...«

»G. p. oskrbnik, kratko pripombo, prosim! Če se že vi tako bojite nevarnosti za dušno posvečenje svojih sobratov, ki preti od zunanjega udejstvovanja, ko vendar redovniki dan za dnem v izobilju črpate moči iz svete daritve in svetih molitev ter vse svoje dnevno delo neprenehoma s svetimi nameni posvečujete, kaj bo pa potem z našim laičnim svetom, ki povsem tiči v gmoti?«

»Svete bojazni za svoje posvečenje nam je resnično treba, kajti le prerado se pozablja na najvišji cilj. Vendar nas pravtako mora tolažiti krščanska zavest: da je vsaka udeležba pri svetnem delu, vsaka kulturna dejavnost — od Boga poslano zvanje. Vestno izvrševanje svojega poklica je pa resnično

Novi dom duhovnih vaj pri Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani

božja služba. Z ozirom na naše samostansko gospodarsko-kulturno udejstvovanje bi rad samo to naglasil, da se zavedamo nevarnosti od strani materialnega udejstvovanja, kakor smo nasprotno prav tako trdno uverjeni, da katoliško življenje v narodu le tedaj plodovito uspeva, če domovino dvigamo ne samo versko-duhovno, marveč tudi socialno-gospodarsko.«

»Imate prav, saj prevelika beda tira ljudstvo v mnogotero zlo in tudi v nevero.«

Bratje mlekarji so kar brzo raztovorili velike posode mleka. Avto je že oddrdral v garažo, midva pa sva stopila v mlekarno pogledat, če bodo tudi nama natočili kaj mleka, kakor okoliškim otrokom, ki so se s posodicami vrteli okoli prijaznega brata Petra, šefa mlekarnice. In brat Peter je svoj posel brž izročil drugemu sobratu, pa ljubeznivo pristopil k nama, da bi nama vse razkazal. In podali smo se skozi vse tri velike predele mlekarnice.

»Tukaj se torej izdeluje sloviti 'stiški sir', 'stiški gauda', 'stiški turist' ter tako cenjeno stiško čajno maslo!«

(Nadaljevanje.)

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Tilka je hrepeneče pričakovala, da pride Janko o veliki noči domov, in je bila močno razočarana, ko je pisal, da namerava kratke počitnice po prazničnih dnevih preživeti v mestu, ker ga je povabil general Kremen. Globoka bolest se je pri tem sporočilu naselila Tilki v srce. Zavidala je Slavico in Miro. Janko je bil pa vesel, da se more izmakniti Tilki. Poleg tega je pričakoval dosti prijetnejših dni, ker sta prišla Dušan in Zalar na dopust in sta domači hčerki poskrbeli za zabavo v obilici.

Dušan in Zalar sta bila brhka poročnika. Slavica je bila vsa srečna, ker sta bili obe družini zadovoljni, da postane kdaj Zalarjeva. Mira je v srcu čislala »plavolasega kaplana«, kakor je rekla Janku. Vse na njem se ji je zdelo mično, celo njegova nekoliko podrsajoča hoja. Janko je občeval s starimi znanci neprisiljeno prijateljsko, kakor že leta sem. General in

njegova žena sta pa tudi rada imela, da vlada v njuni hiši veselo življenje. Na tihem sta občudovala Janka zastran njegove resnobe in modrosti, ki se je razodevala iz njegovega govorjenja. Marsikako vprašanje so načeli, marsikak ugovor prinesli, marsikaka besedna bitka se je razvnela, ki je v njej mladi bogoslovec lahko vihtel svoje čvrsto orožje. Vihtel ga je spretno in mirno. Po nobeni ceni se ni dal ugnati. Marsikak »dobro« je zamomljal general njegovim dokazom. Ti znanstveni navidezni boji pa so spodbujali Janka na moč, da je študiral kar se da vse, ker je videl, kolikšne težave zares lahko delajo ljudje duhovniku in kako mora biti oborožen, da more večne resnice razjasniti šibkemu človeškemu duhu.

Mira je skušala Janka povsod priklepiti nase ter mu biti blizu. Pa Janko se je varoval dati ji kakšno znamenje, da jo bolj čišla od drugih. Za nobeno ceno ni hotel še kdaj postavljati v nevarnost miru svojega srca.

Z izleti v mestno okolico so velikonočne počitnice le prehitro potekle in Janko se je vrnil v semenišče, medtem, ko je bil Dušan že nekaj dni v službi.

Težke ure je morala v teh dneh preživeti Zoranka. Okrog velike noči je prišel bogat kmet s svojim sinom k Zoranovim vprašat Tilko, ali bi vzela Janeza. Starši sami so se bili že dogovorili o ženitvi. Da bo dekle privolila, je bilo staršem umevno samo po sebi.

Tilka je pač dobro vedela, po čemu sta prišla obiskovalca, in je niso mogli spraviti v hišo. Končno je morala mati zbrati ves svoj ugled, da je pripeljala dekleta noter. Tilka je bila jezna in misli so ji begale med Jankom in neokretnim kmečkim fantom, ki je togo sedel na klopi, in je primerjala oba.

»Bog daj, Tilka!« je rekel tuji kmet. Tudi sin je pozdravil in se smejal od zadrege.

»Saj veš, Tilka, čemu sva prišla,« je nadaljeval kmet. »Da bi bila vidva oba srečna na lepi Zoranovini. Mati in oče sta ti že tako povedala?«

»Starši mi niso ničesar povedali. Čislam in spoštujem vašo hišo; toda ne zanašajte se nič ne! Vzajem ga ne. Ne morem.«

Oltar v dvorani doma duh. vaj

»Ej, Tilka, saj ti hočemo najboljše!« je zaokrenila mati.

»In sem jaz obljubil, da me bo Janez nasledoval,« poudari oče.

»Jaz ga ne morem vzeti, ne, rajši nočem domačije! Ne bodite hudi; ne morem drugače!«

Tilka je šla venkaj in se hrabro borila s solzami, ki so ji silile v oči. Kmet s sinom se tudi ni več dolgo obiral v Zoranovi hiši. Rekli so še sem pa tje, da nobeno drevo ne pade na prvi mah, in šli razočarani vsaksebi.

Gospodar Zoran je bil jezen na svojega dekliča in šel na polje.

Zvečer je poklicala gospa Hedvika hčer vstran, da bi izvedela, zakaj je zavrnila Janeza. Tilka se je najprej izmikala odgovoru. Ko pa je mati še vedno tiščala vanjo, je Tilka priznala svojo skrivnost.

»Mati, samo vam moram povedati. Ne morem nobenega drugega moškega ljubiti, svoj živ dan ne. Je samo eden, ki bi ob njegovi strani našla srečo. Nanj je navezana vsa moja duša. Nikdar več ga ne bom mogla pozabiti; in ta je naš Janko.« Materi je za nekaj trenutkov skoprnelo srce od groze. Bilo ji je, kakor da se mora zgoditi nekaj groznega, kakor da se mora hiša zrušiti. Borila se je za sapo, kakor da jo kdo davi. Sedla je v temo, v kot izbe. Noge je niso hotele več nositi. »Za božjo voljo,« vzdihne čez nekaj časa in krčevito sklence roke. »O otrok, kakšna usoda visi nad nami. Nikdar ne smeš misliti na Janka z zemeljsko ljubeznijo. On bo duhovnik in je od Boga poklican. Otrok, prosim te, zatiraj te misli koj od početka.«

»Me hočete narediti nesrečno? Ne maram nobenega drugega, ker imam samo njega rada. Mati, dajte, pustite mi Janka!« Tilka je lomila roke in jokala.«

»Rotim te, otrok, odjenjaj, ne reci več besedice o tem, v grob me spraviš.«

Gospa je prosila, kakor človek, ki obupa. »Zdaj bom morala sčasoma izpovedati svojo sramoto in zakričati: Brata ne moreš jemati za moža! Janko je tvoj brat.« Kdaj pride ta grozni dan? Želela je, da bi ležala na smrtni postelji, ter bi kratko pred smrtjo vse razodela in se mogla potem za večno posloviti.

Pozneje se je tolažila gospa Hedvika z mislijo, da bo Janko ostal pri svojem poklicu in da o načrtih Tilkinih ničesar ne ve. Toda novi dvomi so prišli nad njo: »Kaj se je nemara v obeh uprla moja grešna kri? Ali sem kriva tudi še tega, da ga žge nečisti ogenj, kakor je žgal svoj čas mene? Sem mu dala na popotno življenjsko pot, divjo strast, ki ga bo razjedala?«

Nesrečna mati je sklenila, naj bo kar hoče, zabraniti preteče zlo in kar moči držati brata in sestro daleč drugega od drugega.

To se ji je posrečilo tako, kakor ne bi nikdar pričakovala; kajti komaj je prišel Janko za nekaj tednov domov, je že izbruhnila vojska. Sedaj je moral Ovsenik pustiti svojo psihologijo in se učiti, kako je treba ravnati s puško. V nekaj tednih je bil poklican k vojakom.

Zalar in Dušan sta z aktivnim polkom takoj morala oditi. Janka so morali prej šele izuriti.

Semenišče in vojašnica sta bila kakor nebesa in peklo. Gnusna je bila tovarišija, ki je moral Janko živeti z njo.

Preden je moral Ovsenik na bojišče, je še dobil enkrat dopust, ki ga je obrnil v to, da se je poslovil od svojih duhovnih prijateljev. Ko je spet odšel, je bila Tilka vsa pobita. Kakor sproščenje ji je bilo, ko je zagledala Janka v sivi vojaški obleki in nič več v črni duhovski suknji. V srcu jo je pa zazeblo, ako je pomislila, da bi morda Janko padel v vojski. Vojska je prišla njenim načrtom lepo naproti, bi jih pa utegnila tudi vse uničiti. O tem, da ne bo Janko po svobodi vojaškega življenja nikdar več vzel nase težkega duhovskega poklica in še šolanja, Tilka niti trenutek ni dvomila. Čeprav je bil Janko še zdaj hladen do nje, bo čez nekaj let z veseljem vzel iz njenih rok dom in našel mir, ki tako dobro de vojaku, ko se vrne domov. Da ga le ne bi zadelo sovražna krogla ali pobrala kakšna bolezen.

Pridno je pošiljala Tilka zavoje po vojni pošti v Rusijo, kamor je bil poslan Jankov polk. Mira in Slavica sta mu pridno pisarile iz mestne vojaške bolnišnice, kjer sta obe stregli ranjencem.

Ko se je ruska zima umeknila v Sibirijo in so posijali pomladanski sončni žarki na prostrane poljane, so se začeli na obeh straneh živahno gibati. Komaj so bila pota, da si mogel po njih hoditi in voziti, že so začele burne topniške bitke in ni več nehala grmeti in zemlja se ni nehala več tresti. Ni bilo več dolgo in velike bitke so se začele. V celih množinah so naskakovali Rusi, da so jih kosile strojne puške, kakor pšenico kosa. Pa tudi na naši strani je ležalo dovolj umirajočih in ranjenih na bojnem prostranem polju, med njimi Janko Ovsenik. Bil se je zgrudil sredi bojnega naskoka, sam ni vedel zakaj; hotel se je spet pobrati, ali leva noga mu ni imela nobene moči več. Kri mu je silila skozi hlačnico. Z zadnjo močjo se je zavlekel na omejek med dvema njivama in si poiskal zavetje pred izstrelki, ki so še vedno udarjali v njegovo bližino.

Šele ko je prišla noč, so prišli nosači in poiskali ranjence. Nesli so jih nazaj v vas, v

cerkev, in jih tam položili na slamo. Dosti jih je bilo, ki jim je bilo odmerjenega le še malo življenja. Prosili so si duhovnika. Ker je bil duhovnik v drugi vojaški bolnišnici, se ponudi Janko, da bo pomagal umirajočim. Kljub bolečinam se je dal nesti k temu in ome- mu in jim pomagal pripraviti dušo, kakor je vedel in znal. Opravljal je tu namestniško službo duhovnika in ugašajoče oči so se mu zahvaljevale za njegovo uslugo. Tako ga je prevzel in ganil njegov poklic, da je sam pozabil svojih bolečin. Končno so tudi njega za silo obvezali, ga naložili na sanitetni avto in z bolniškim vlakom se je popeljal proti domu v domače mesto, kjer se je šolal.

Slavica in Mira, ki jih je Janko brzovjavno obvestil, da pride, sta hiteli h glavnemu zdravniku prosit, naj dodeli Janka Ovsenika njuni bolnišnici, kar je zdravnik tudi storil. Tako je prišel Ovsenik iz objema krute smrti, ki ga je to pot samo uščenila v nogo, v nežno roko ljubima prijateljicama, ki sta mu naklanjali vso svojo skrb.

Kakor sta se hudo ustrašili, ko jima je brzovjavka sporočila, da je Janko ranjen, tako močno sta se razveselili, ko sta videli, da ni nobene nevarnosti za njegovo življenje.

Drugi dan je obiskal tudi general ranjenca in mu prinesel pozdrave od svoje žene in Dušana. Dušanu je bilo dobro. Z Zalarjem sta bila tedaj v Flandriji. General ni imel za zdaj nobenega vojaškega oddelka, ker mu zdravje zadnja leta ni bilo brez graje.

Jankovo zdravljenje se je zavleklo, ker je bil členek na nogi zdrobljen. Le stežka je mogel hoditi čez osem tednov z berglami, toda voditi sta ga morali usmiljeni sestri, kakor je Janko zdaj nazival Slavico in Miro.

Tudi beneficiat Gornik je prišel nekega dne in bil vesel, da je našel Janka spet zdravega; to se pravi, ozdraviti ga, da bi bil, kakršen je bil prej, ga ni mogel noben zdravnik, zakaj leva noga je ostala v členku trda.

Zato so ga odpustili iz vojaške službe, edino veselje, ki mu je vzcvetelo pri vojaki.

(Nadaljevanje prih.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Papež Pij XI. na razstavi katoliškega tiska. Ko je bila 12. maja odprta ta znamenita razstava, je papež vpričo zastopnikov 45 evropskih in ameriških držav in vpričo 53 azijskih, afriških i. dr. deželá spregovoril in se zahvalil prirediteljem. To priliko je pa porabil, da je opozoril na največjo nevarnost, ki preti vsemu svetu, n a k o m u n i z e m. Ta rdeča nevarnost prikrito zalezuje, pa tudi odkrito napada in uničuje svetost družine, red in varnost človeškega sožitja, zlasti pa vero. Povzpne se celo tako daleč, da napada Boga. Papež je izjavil, da je žalosten in ves v skrbeh zaradi tega uničevalnega pojava, ki grozi vsemu svetu in je v nekaterih pokrajinah že naredil nenadomestljivo škodo. Sveti oče je omenil, da je neumljivo, kako nekateri ne marajo videti v komunizmu nobene posebne nevarnosti in resnosti in s svojo brezbriznostjo ali celo podporo pripravljajo pot svetovnemu viharju in antikristu.

Značilna je molitev, ki je z njo zaključil papež svoj nagovor: »Ostani z nami, Gospod! Strašen večer, ki — kakor se zdi — naznanja še strašnejšo noč, je padel na ves svet. Ostani z nami in tudi v temi nam bo svetila in nas bo vodila tvoja luč. Ostani z nami!«

Enake vsebine je bil tudi govor svetega očeta ob priliki, ko je sprejel ogrske romarje.

Da ne bo z mote ... Kakor pariški kardinal so tudi drugi francoski škofje v posebnih izjavah razložili svoje socialne opomine in

dali zadostna navodila za sedanje razrvane čase. Škof v Marseille, Msgr. Dubourg, je razglasil med drugim tudi naslednje vodilne misli:

»Cerkev priznava brez pridržka delavcem in delodajalcem, da se v svrhu obrambe svojih poklicnih zadev organizirajo. To priznanje vsebuje že okrožnica papeža Leona XIII. (»Rerum novarum«). Temu je pritrdil tudi papež Pij XI. v encikliki »Quadragesimo anno«. Katoliške delavce papeži tudi posebej opozarjajo in vabijo, naj se pridružijo krščanskim delavskim zvezam.

Sedanji socialni razdori in boji nas silijo, naj razložimo, da je treba ločiti med komunizmom in med komunisti.

Komunizem je nauk, ki se s katolištvom ne da združiti, pa naj se pojavlja s tem ali onim obrazom. Načela komunizma glede vere, družine in lastnine so taka, da jih je morala Cerkev izrečno obsoditi. Proti komunizmu smo se torej dolžni boriti. Komunisti so pa kakor mi otroci istega nebeškega Očeta; so torej naši bratje. Mi jih ne smemo sovražiti, marveč jih moramo ljubiti in reševati iz zmot; zato moramo svoje srce in svoje moči posvetiti tej nalogi.«

Podobne misli so razvijali v svojih pastirskih pismih tudi drugi francoski škofje.

Svetovni Evharistični kongres v Manili (na Filipinskih otokih) bo od 3. do 7. februarja 1937. Spored je točno določen. Pozori-

šče javnih zborovanj in velikih prireditev bo veliki park (vrt) nasproti pristanišču. Delo za priprave na kongres podpirajo velikodušno tudi svetna oblast.

Velikopotezne prezidave v Rimu. Pred praznikom sv. Petra in Pavla je prišel rimski »governatore« Bottai k svetemu očetu Piju XI., da je predložil obširne načrte za prezidavo mestnega okrožja »Borgo« pred trgom sv. Petra. Papež je v glavnem pritrdil osnutku, po katerem bo dobil ta del mesta docela drugo lice. Prezidava bo dovršena do l. 1940. Rim svetega Petra bo dobil tako v treh letih ulicotekmico znani »Via Imperiale«.

Svečano so kronali v mestu Laeken v Belgiji podobo Matere božje iz časov Karla Velikega. Obrede je izvršil kardinal van Roey, primas belgijski. Detetu Jezusu je položila na glavo dragoceno krono belgijska princesa Josipina-Karlota; prestolonaslednik Baudoin je pa izročil zlato krono za Marijo v roke kardinalu. V procesiji, ki se je nato razvila, so korakali tudi kraljevi principi.

Fašizem v nemških pokrajinah kaže rogove. Bavarska vlada je razglasila dekret, ki prepoveduje osebju ženskih redovnih družb poučevati v šolah. Ukaz se ima postopoma v treh letih izvršiti. Že v bodočem šolskem letu bi bilo prizadetih 600 redovnih učiteljic. — Vsi bavarski škofje in nadškofje so podpisali pastirsko pismo, ki v njem ostro nastopajo proti vladni naredbi.

Smrt iz ljubezni do bližnjega. 1. jul. 1936 je peljal katehet Dionizij Radics iz škofije Ogrska Subotica (Szombathely) skupino skavtov, učencev trgovske šole, na kopanje v Rabi, ki je bila vprav precej narastla. Ko so že bili vsi na suhem, se je le še eden nahajal na neki plitvini, a ga je kljub temu vrtinec pograbil in odnesel. Veroučitelj je skočil takoj za njim, ga dosegel, a se vendar deročim valovom ni mogel ustavljati. Oba sta izginila v vodi. Rajni duhovnik je bil šele tri leta v službi.

Komunisti so izropali redovnike, ki so se iz samostana na prelazu »St. Bernhard« (Švica) naselili ob višinskem prelazu v Tibetu, da bi tam ustanovili hospic in zavetišče za potujoče tujce. Komunisti so jim odnesli imetje in tudi cerkveno opravo.

Kaj dovoljujejo španski marksisti. Državni oglasnik objavlja odlok španskega ministrstva za delo, po katerem so odslej v vseh zavodih, ki so pod državno upravo, prepovedane verske vaje katerekoli vrste. Le izjemoma sme upravitelj dovoliti kako pobožnost, če je docela zasebnega značaja in če je neopažena.

Če bi torej bolnik v javni bolnišnici (na Španskem) prosil, da bi mu prinesli sveto popotnico, mu to ne bi bilo dovoljeno. Smel bi

se kvečjemu pod odejo pokrižati in zase na tihem moliti! ... Tako izgleda marksistični raj!

V Španiji je bil na nasilen način umorjen katoliški poslanec, monarhist Calvo Sotelo, ki je bil svoj čas finančni minister. V sedanji zbornici je pogumno branil pravice sv. Cerkve. Stavil je n.pr. ugovor zoper požiganje svetišč in naslovil primerno pritožbo na ministra notranjih zadev. Umor tega odličnega moža je dvignil upor zoper vlado tako zvane »ljudske fronte« (komunistov in marksistov). Na čelu upornikov je general Franco. Španija je tako zašla v bratomorno klanje. Sovjetska Rusija neti razdor in podpira komunistično vlado, kateri želi zmago tudi socialistična vlada pod bogatašem Blumom v Parizu.

Kjer nimajo svete maše. V Mehiki je judo-komunistična vlada dovolila za 50 do 100 tisoč prebivalcev samo po enega katoliškega duhovnika. Pred kratkim so imeli na mehiško-ameriški meji ta-le pretresljiv prizor: V državi Teksas, ki meji na Mehiko, so ob priliki neke svečanosti imeli sveto mašo na prostem. Oltar so postavili prav na kraju, kjer gre državna meja in so pred 350 leti frančiškanski misijonarji vkorakali v Mehiko. Tako so omogočili, da so sosedje, mehiški katoličani na oni strani meje mogli biti pri sv. maši. Prišli so od vseh krajev kar v trumah in se kleče udeležili presvete daritve. Njih cerkve je svetna (sovjetska) oblast zaprla. Pobožnost mehiških katoličanov je močno prevzela ameriške udeležence.

Varstvo družin. Občinski svet v Buenos Airesu je sklenil dati družinam te-le ugodnosti: Družina, ki ima vsaj 4 otroke, dobi posebno odlikovanje; člani takih družin imajo ob enakih sposobnostih prednost pri nastavitvi v mestnih službah; šolnina in davki se jim olajšajo; mestna podjetja jim dajejo mleko in meso po znižani ceni; hišni posestniki, ki sprejemajo družino z mnogimi otroki na stanovanje, imajo popust pri davščini; med mestnimi nastavljenici mora biti do dve tretjini družinskih očetov.

Zopet nov primer »sovjetske svobode« v Mehiki. V mestu Ciudad Camargo je večje odposlanstvo žená prosilo, da bi bilo nastavljenih več duhovnikov; za celo provinco je namreč dovoljen samo en duhovnik. Odgovor: nastopil je vojaški oddelek in streljal na žensstvo. Tri žene so bile na mestu mrtve, večje število je bilo ranjenih; 20 katoličanov so poslali v ječe. Zakaj neki naši marksisti o takih dogodkih tako tiho molče?

Spoznavajo. Vsled svoječasnega marksističnega strahovanja je odpadlo od Cerkve na Dunaju na tisoče katoličanov. L. 1927 nič manj ko 28.837 oseb. Večinoma taki lahko-miselni, ustrahovani in versko manj utrjeni

ljudje niso označili pri oblasti nobene veroizpovedi. Ko so se razmere preokrenile in je marksizmom odklenkalo, se je povrnila zopet verska svoboda. Nesrečni odpadniki so spoznali svojo usodno zmoto in od takrat do danes se je povrnilo v katoliško Cerkev že do 50 tisoč odpadnikov.

Preiskovalec raka o lurških čudežih. Profesor Alexis Carell, lastnik Nobelove nagrade, je kot član preiskovalne komisije v Lurdu v listu »The American«-u izjavil tole: »Dasi sem protestant, priznavam, da verujem v čudežno lurdsko ozdravljenje. Bil sem globoko ganjen, ko sem na lastne oči videl, kako se je velik izrastek raka na telesu nekega delavca spremenil v neznatno ranico. Ne morem razumeti, kako se je to zgodilo; toda verjeti moram očem, ki so to videle.«

Katoliška dejavnost. (KA.) V glavnem mestu Irske, Dublinu, imajo katoliški trgovski nastavljenici svojo zvezo, ki šteje 3500 članov. Ta zveza je l. 1935 prispevala iz lastnih sredstev, da se 28 revnih dijakov pripravlja za misijonski poklic. Enaka zveza državnih uradnikov pa podpira 38 dijakov, ki hočejo postati duhovniki.

V valovih Donave. Novomašnik Rohbrecher iz Sotine ob Donavi je bil namenjen kmalu po novi maši iti v Vinkovce, da bi pozdravil svojega očeta, ki se je povrnil iz Amerike. Pri kopanju v Donavi ga je pa zadela nesreča — in je utonil. — Tudi ob tej tragiki moramo vzklikniti: »Kako nedoumljive so božje sodbe in neizsledna njegova pota!« (Rimlj 11, 33.)

Francija v objemu sovjetske Rusije. Katoličani na Francoskem iskreno sočustvujejo z bridko usodo Španije. Kardinal Verdier je naročil duhovščini in vernikom, naj goreče molijo za nesrečne brate v sosedni deželi, da bi jim Bog podelil mir. — Katoliški pisatelj Fr. Mauriac, član akademije, je pa pisal med drugim: »... Če bi se izkazalo, da naši gospodje (ministri) dejansko sodelujejo pri moriji na Pirenejskem polotoku, potem vemo, da Francije ne vladajo državniki, marveč voditelji divjih tolpe, ki se nahajajo pod oblastjo internacionalne sovraštva.«

Pravo pojmovanje. Znani grof Zeppelin, ki je vpeljal zračno letalstvo, je zaklical, ko se mu je posrečil prvi veliki zrakoplov in se je z njim dvignil na prvi polet: »Bog je umetnik, jaz sem samo njegovo orodje.«

Slovesnost stiškega jubileja se je pričela 9. avgusta s prihodom mladinskih krdel zlasti iz okoliških župnij. 5000 živahnih dečkov in deklic se je bilo zbralo na kraju, kjer redovniki-cistercijani že 800 let vodijo slovenske

vernike h Kristusu, jim lomijo kruh božje besede in nudijo blagodat krščanske omike.

Lepo je poudaril p. M. T., kako prav in potrebno je posebno v današnji zbegani dobi, da pohiti mladina v varstvo žalostne Matere božje kakor one žalostne dni, ko je brezsrčni vpadnik iz Turčije trgal materam iz naročja nežna deteta in jih vzgajal v divje janičarje. Zdi se, da se oni časi v drugačni obliki povračajo. Saj vidimo, kako širijo prikrito in tudi že javno prevratna načela prijatelji in zastopniki onih brezbožnih tolpe, ki požigajo cerkve na Španskem in pobijajo služabnike božje kakor živino. Brezbožni zapeljivci in brezvestni plačani služabniki ruskega sovjetizma skušajo zaplesti v svoje mreže tudi doraščajočo mladino, kar pričajo grozodejstva, v katerih je prvačil del španskega mladega rodu.

Pravi mladinoljubi pa vedo, da je »življenjska sreča in radost in resnični napredek človeštva mogoč samo na temelju krščanske postave v božji ustanovi Kristusove Cerkve ob virih božjega življenja«. In k temu viru je pristopilo tudi v Stični 9. avgusta do 4000 otrok.

Ogromno zastopstvo naše mladeži je v stiškem svetišču nanovo priseglo zvestobo Njemu, ki je Kralj vekov, pa vlada in kraljuje v tabernaklju.

(Poročilo o svečanostih stiških dni [15. in 16. avg.], ki so potekle v znamenju in duhu obletnice veličastnega našega Evhariističnega kongresa, bo sledilo prihodnjich, ker je bila pričujoča številka »Bogoljuba« zložena za tisk že 13. avgusta.)

Vedno pomlad — kjer je zbrana dobra mladina. Takega drobiža se je zbralo ob cerkvici sv. Roka v šmihelski župniji pri Novem mestu dne 5. avgusta, na sopraznik Marije Snežne: 1600. V svoji sredi so imeli škofa dr. Gr. Rožmana, ki je opravil na prostem sveto mašo in spregovoril na navzoče bodrilne besede. Sedmero duhovnikov, na čelu škof sam, je delilo mladini sv. obhajilo. Obhajanih je bilo nad 1300 navzočih otrok. Po odmoru so nastopale skupine otrok s petjem, z raznimi prizori in nagovori.

Zahvalna svečanost. Dne 1. avgusta je obhajal lavantinski vladika, prevzv. g. dr. Ivan Jožef Tomazič 60-letnico rojstva. Škofijski jubilar, ki skrbi za blagor svoje škofije v duhu in po zgledu častivrednega služabnika božjega A. M. Slomška, se je v dobi svoje nadpastirske službe zavzemal z vsem ognjem za ureditev Katol. akcije z vodilnim listom »Nedelja«. Na njegovo pobudo se je vršilo pred par leti dobro pripravljeno evharistično slavje v Mariboru, ki je podžgalo v vernikih ogenj ljubezni do Kristusa Kralja. Letos so pa Slomškovi dnevi budili zvestobo do Cer-

kve in vneli vernike, da bi z molitvijo in krščanskim življenjem izprošali od Boga čudežnih znamenj za izpričanje Slomšekove svetosti. — Za slovenske izseljence se g. jubilent vidno zanima, zato je lani osebno obiskal mnogo slovenskih naselbin v Nemčiji, Franciji, Belgiji in Holandiji.

Naj božji blagoslov še nadalje spremlja veliko dušnopastirsko vneto lavantinskega škofa-jubilanta!

Ob 60-letnici so bili imenovani p. n. gg.:

Za častna kanonika: Frangež Jernej, župnik pri Sv. Marjeti ob Pesnici, Weixl Jožef, dekan in župnik v Sv. Križu pri Ljutomeru.

Za častne konzistorijalne svetovalce: Msgr. Vreže Janez, vpok. profesor verouka v Mariboru, Karo Anton, spiritual v kn. šk. bogoslovnem semenišču v Mariboru, dr. Aleksič Jakob, študijski prefekt in profesor v kn. šk. bogoslovnem učilišču v Mariboru, dr. Jančič Janez, župnik pri Sv. Petru v Savinjski dolini, Gomilšek Franc, dekan in župnik pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, Živortnik Pavel, profesor verouka na državni učiteljski šoli v Mariboru, Preskar Karel, dekan in župnik pri Sv. Martinu ob Paki, Ozimič Jožef, dekan in župnik v Laporju, Lom Franc, dekan in župnik v Šmarju pri Jelšah.

Za kn. šk. duhovne svetovalce: P. Cerar Gregorij, župnik-vikar pri Veliki Nedelji. P. Tomc Franc, superior rezidence Družbe Jezusove v Mariboru, Richter Jakob, profesor na državni klasični gimnaziji v Mariboru, Tkavc Anton, župnik v Sv. Petru pri Mariboru, Lukman Franc, katehet v Celju, Polak Franc, župnik v Št. Janžu na Dravskem polju, Vogrinec Ivan, župnik pri Sv. Frančišku na Stražah, Časl Franc, župnik v Svečini, Tomažič Anton, župnik v Žičah, Lorbek Ivan, župnik v Olimju, Bohak Jakob, župnik v Sv. Marjeti pri Rimskih Toplicah, msgr. Lovrec Andrej, mestni župnik v Ljutomeru, Lorenčič Vinko, župnik v Kapli, Oblak Janez, župnik pri Sv. Lovrencu na Pohorju, Musi Alojzij, župnik v Vitanju, Neudauer Matija, župnik pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah, Vajda Julij, nadžupnik pri Sv. Križu na Slatini, Soklič Jakob, mestni župnik v Slovenjgradcu, Weiss Matej, župnik v Škalah, Klasinc Franc, mestni župnik v Brežicah, Jarh Konrad, župnik v Zavrču, Razgoršek Vincenc, župnik v Crni pri Prevaljah.

Ljubljanska škofija. Josip Borštnar — biseromašnik. Pred 60 leti je stopil jubilent prvič kot mašnik k oltarju. Apostolska pot ga je vodila v Faro pri Kostelu, v Višnjo goro, v Škocijan na Dol. Kot župnik v Št. Petru pri N. m. je poleg dušnopastirske brige vzorno skrbel za gospodarstvo; enako tudi na Raki, kjer je pastiroval 14 let. Kot vpokojenec z bivališčem v Št. Vidu na Lj. je

spretno in z veseljem sodeloval v odboru »Šk. društva za varstvo sirot«, ki ima svoj vzgojni zavod za osirotele dečke v Št. Vidu. Zadnja leta pa je biseromašnik Borštnar pomagal graditi temelje za novo župnijo sv. Družine v Mostah, kjer je v ondotni začasni leseni cerkvi opravil sveto zahvalno daritev za vse od Boga prejete milosti v dolgi 60-letni dobi mašništva. Cerkveni govor za to slovesnost je imel sošolec biseromašnika, stolni kanonik Iv. Sušnik.

Zlato mašo je obhajal župnik Jan Lesar v Šmartnem pod Šmarno goro dne 9. avgusta. Naj ga ljubi Bog ohrani v čilem zdravju kakor doslej še mnoga leta!

Premembe v kapucinski provinci. Za provincijala je imenovan p. dr. Odiło M e k i n d a. V svetovalstvu (definitorstvu) so pp.: Mavricij, Rafael, Karel, Vincenc. Predstojniki (gvardijani) posameznih samostanov: p. Rafael Bogataj v Šofji Loki (namestnik p. Jožef prišel iz Ptuja); p. Mavricij v Celju (prišel iz Škofje Loke); p. Joahim v Mariboru (prišel iz Osijeka); p. Edvard v Ptuju (prišel iz Škofje Loke); p. Odorik v Varaždinu; p. Vincenc v Karlobagu. — V Škofjo Loko sta tudi došla: p. Dionizij iz Celja in p. Frančišek iz Maribora.

Lavantinska škofija. Mestni kaplan v Celju dr. M. Držečnik je premeščen v Maribor za prefekta dijaškega semenišča; na njegovo mesto je prišel Martin Lupše, kaplan v Škalah; Ivan Žličar od Sv. Mihaela pri Soštanju je prišel v Maribor; naslednik mu je novomašnik Fr. Jelar.

Umeščena sta bila: Matija Medvešček za župnika v Dolu pri Hrastniku in Stanislav Weingerl za župnika pri Sv. Florjanu pri Doliču. — Za provizorja sta bila postavljena: Vinko Pivec v Št. Janžu pri Dravogradu in Jožef Vojkovič v Murski Soboti. — Za upravitelja dekanije Murska Sobota je imenovan Jožef Krantz, župnik v Tišini. Za kaplane so bili nast.: Ivan Gregor v Rajhenburgu, Ivan Kolenc v Gor. Lendavi, Ivan Škafar v Guštanju, Ivan Zelko v Dobrovniku, p. Dionizij Pristovnik, kapucin v Sv. Rupertu nad Laškim; g. Franc Križan je postal prvi kaplan v Rajhenburgu. — Župnik Anton Medved, ki je bival v zač. pokoju na Teharjih, je nastavljen kot ž. upravitelj na Kronske gori pri Meži o. D.

V Brežicah je umrl frančiškanski lektor p. Vincencij Kunstelj. Služboval je v Kostanjevici pri Gorici, v Kamniku, v Ljubljani, na Brezjah, v Novi Štifti in nazadnje v Brežicah. Poleg odločenih služb v redu, je sodeloval tudi pri listu »Cvetje«. R. i. p.!

Obnovljene pasijonske procesije. Z obrtno-industrijsko razstavo v Škofji Loki je bila

strnjena tudi predstava Kristusovega trpljenja. Skofjeloški pasijon ima zgodovinsko pomembnost, saj so ga predstavljali kakor pred 200 leti. Sodelovalo je 160 oseb iz mesta in okolice. Predstave so bile 18., 19., 25. in 26. julija.

Čujte in molite! Kakor pretresljiv govor je učinkovalo poročilo o nenadni, hipni smrti kateheta Andreja Ažman-a in prof. dr. Iv. Svetina — zlasti na duhovne tovariše (95) ki so se bili vprav zbrali s svojim škofom prevzv. g. dr. Rožman-om k tridnevnim duhovnim vajam v zavodu sv. Stanislava, ko sta legla oba omenjena gospoda drug za drugim, zadeta od kapi k večnemu počitku. Zares, smrt ni izbirčna, marveč pograbi, kogar zaloti, kar drzno in zavratno tudi na cesti, na ulici, na počitnicah, kakor to pot, ko je prerezala nit življenja duh. svetniku Andreju Ažmanu na večernem sprehodu, dne 19. julija. Namenil se je bil, da se tudi udeleži skupnih duhovnih vaj, nato pa je imel v načrtu, da se nekoliko osveži v gorskem zraku in okrepi za novo — naporno delo pri mladeničih prulske meščanske šole v Ljubljani, pa se je zopet uresničil znani pregovor: »Človek obrača — Bog obrne.«

Po mnogih neprijetnostih, ki so pokojnega vzgojitelja spremljale v življenju — saj je po končani svetovni vojni tudi njega zadel udarec, da je moral zapustiti priljubljeno Postojno, in ni mogel precej časa dobiti sebi primernege mesta — ga je sedaj božji Učenik, kateremu je z veliko zvestobo ter z izredno spretnostjo in očetovsko ljubeznijo dovajal deško mladino, poklical k sebi po plačilo. Med vrlinami rajnega je najbolj značilna izredna ljubezen do matere, ki je zanjo skrbel z ganljivim spoštovanjem.

Pokojni Andrejec je bil dobrodošel tovariš med svojimi. Znal je spraviti v krogu prijateljev s svojo šegavo besedo dobro voljo, kadar je prišel med nje.

V šoli je z vztrajno doslednostjo izvajal krščanska vzgojna načela. Znan je bil po vzorni disciplini, ki jo je znal privzgojiti pri svojih učencih z milobo in resno doslednostjo.

Bog mu daj bogato plačilo!

Komaj je bilo pokopano truplo rajnega A. Ažmana, pa novo presenečenje: Č. kanonika, biseromašnika dr. Iv. Svetino, prof. kateheta v p. je zadela kap na domu v Žirovnici (župnija Breznica) na Gorenjskem, kamor se je bil po stari navadi nekaj dni poprej preselil iz Ljubljane za čas počitnic. Četudi je bil med najstarejšimi duhovniki, vendar nihče ni pričakoval, da bo tako hitro odšel od nas, saj je bil še čvrst in krepak, dasi nekoliko naglušen in trd v nogah.

Pokojni je slovel kot izreden matematični talent, saj je bila matematika njegov glavni predmet, ko je študiral na graški univerzi. Vendar je pa tako nanese, da je na srednji šoli v Ljubljani prevzel službo profesorja-ve-roučitelja, zdaj pa zdaj je pa poučeval tudi matematiko. Večjega veselja bi mu ne bili mogli napraviti, kakor če so mu gojenci bivšega zavoda Alojzišča, kjer je bil prefekt, — predložili kakšno nalogo iz matematike, fizike, ki je sami nismo znali razvozlati.

Bil je vsekar vzor reda, točnosti, pobožne in natančne molitve, zlasti še po vojni, ko mu je sluh opešal, kar je pa prenašal z zgledno vdanostjo in potrpežljivostjo. Ker se z duhovnimi tovariši in drugimi prijatelji vsled naglušnosti ni mogel kaj prida pogovarjati, se je tembolj pogovarjal z Bogom — molil in molil in z največjo natančnostjo in pobožnostjo opravljal daritev sv. maše ob osmih v stolnici.

Mnogo odličnih gospodov, službujočih tu in tam, je bilo tekom dolgih let deležnih njegovega vzgojnega prizadevanja. Naj bo vsem priporočen v molitev. Duhovniki, zbrani pri duh. vajah, so molili zanj pri sv. maši, ki jo je opravil prevzv. g. nadpastir, kakor je storil tudi za † A. Ažmana. Č. kanonika dr. Svetino je pokopal prevzv. g. nadškof dr. A. Jeglič ob asistenci gg. ljubljanskih kanonikov.

In še tretjič so zapeli zvonovi v Ljubljani nenadno mrtvaško pesem, ko se je 11. avgusta zvečer razneslo, da je šentpeterski župnik Jan-ko Petrič zadet od srčne kapi umrl v Ko-stanjevici med potjo na sestanek sošolcev.

Rajni je vodil 24 let župnijo, ki je po številu duš še vedno največja v Sloveniji; imel je dela v cerkvi, v pisarni, v društvih, pri obisku bolnikov i dr. črez glavo. Poleg tega mu je mnogo skrbi prizadevalo pogostno popravljanje, prezidavanje, prenavljanje pri cerkvah, župnišču, prosvetnih hišah. Imel je v tem oziru mnogo dobre volje in odločnosti, četudi se mu ni vse posrečilo. Ostalo je še nujno potrebno prenovljenje cerkvene zunanosti pri sv. Petru, pa ga je smrt prehitela.

Naj mu bo vsedobri Bog plačnik za dobro-namerne trude in za neumorno dušnopastirsko skrb!

MARIJINE DRUŽINE

Slovesnost deklških Marijinih družb v Rajhenburgu.

Pri družbenih shodih molimo: »Glej, kako dobro in prijetno je, če sestre prebivajo skupaj.« Bolj še kot ob navadnih prilikah se resničnost tega izreka pokaže na lepo uspelih skupnih zborovanjih. Marijina dekleta iz videmske in leskovške dekanije so se zbrale k takemu skupnemu skodu v nedeljo, 9. avgusta v slovenskem Lurdu, v Raj-

henburgu. Ljubezen do Marije, ki ima v Rajhenburgu tako veličastno svetišče, in Ljubezen do Marijine družbe, nas je to nedeljo združila. Do 2000 nas je prišlo iz župnij to in onstran Save. Iz Maribora je prihitel povečat skupno slovesnost stolni kanonik dr. Žagar; ljubljansko škofijsko vodstvo Marijinih družb je poslalo svojega zastopnika stolnega vikarja A. Košmerlja. Dopoldanska slovesnost se je začela v cerkvi, kjer je bil najprej govor o prelepem zgledu Marijinega življenja ter o onih Marijinih čednostih, ki so nam danes prav posebno potrebne: bogovdanost, čistost in ljubezen. Po govoru je bila sveta maša z ljudskim petjem. Ko se je slovesnost v cerkvi končala, se je začelo zborovanje zunaj cerkve ob okusno ozaljšanem Marijinem oltarju. Slovesno zborovanje je otvoril dekan Anžič, ki je tudi vso slavnost organiziral. Nad eno uro so govorila dekleta, pogumno in odločno, da je bilo veselje; nismo se jih naveličali poslušati. Veliko lepega so povedale, težko je reči, katera je zaslužila prvenstvo. Posebno so šle k srcu besede cerkljanske zastopnice, ki je nastopila v črni žalni obleki. Dobro mater je pred kratkim izgubila, pa je ob tej prebridki izgubi sebe in nas vzpodbujala k ljubezni do Marije, najboljše Matere, ki ne umrje. Res je lepo in dobro pri Mariji, pri njej počiva duša kakor na materinem srcu. Po opoldanskem odmoru se je slovesnost nadaljevala. Ob 2. popoldne nam je v cerkvi spregovoril kanonik dr. Žagar o apostolskem delu Marijinih družb. Videle smo, da se bomo morale za dobro stvar vsaka v svoji okolici še bolj žrtvovati. Po govoru se je razvrstila marijanska procesija c krogu mogočne cerkve. Kakor v pravem Lurdu ob takih prilikah, so tudi tu nosile Marijin kip belo oblečene družbenice. Naše lepe zastave so plapolale v zraku, pesem je kipela iz naših src. Z blagoslovom Jezusa in Marije okrepljene, polne novih lepih misli, s poživiljeno ljubeznijo in z velikim veseljem smo se vračale domov. Tako lep dan je bil, poln milosti, poln notranjega veselja, ki duše dviga in poživilja. Večkrat se moramo tako zbrati, da naše navdušenje ne ugasne, da nas okrepi zavest velike marijanske skupnosti. Velika toložba je v teh čudnih časih za vsakega, če vidi: glej, veliko nas je, ki enako mislimo in z Bogom živimo!

Metlika. Vselej, kadar poseže smrt v naše vrste, nas pretrese zavest, da bo tudi nas zgrabila prej ali slej. Tolaži nas pa misel: saj smo Marijini otroci, saj smo v Marijini družbi tudi zato, da se nad nami uresniči reklo, ki velja za vse zveste in zgledne kongreganiste in kongreganistke: Marijin otrok ne bo pogubljen.

Taka vestna in zgledna članica Marijine družbe je bila tudi rajna Angela Bajuk iz Čuril. Bila je še v cvetu mladosti, želela si je življenja, a vdala se je sklepu božjemu, ko je po 4 mesecih vdanega trpljenja uvidela, da se bo treba posloviti. Sveže cvetje, ki so jo z njim obsule tovarišice, je bilo znak njenih vrlin. Naj ji cvete večna pomlad!

DUHOVNE VAJE

Dom »Devica Mogočne« vabi. Brez dvoma je danes bolj kot kdajkoli potrebna obnova duš, ki se često nevede in nehotе izgublajo v naslajah puhlega materijalizma. Klic »Kvišku srca« ni še nikoli imel tako pomembnega prizvoka kot ga ima v današnjih razrvanih dneh. In ta klic, ta krik človeške duše po boljšem, lepšem je docela razumelo vodstvo Lichtenthurnovega zavoda, ki je z brezprimernim pogumom in požrtvovalnostjo oživotvorilo zamisel veličastne zgradbe, kjer se bodo zbirale k duh. vajam žene in dekleta. Danes ta dom, dom Devica Mogočne stoji, dasi težko obremenjen z dolgovi. V domu bodo dobile naše žene in dekleta vso primerno udobnost za telo, našle pa bodo, kar je neprimerno več vredno, srečo in mir svojim dušam. Duhovne vaje so dnevi milosti, miru in tiste tihe sreče, ki je svet ne more dati. Opisati to srečo bi bilo brezplodno, ker je nepopisna. To srečo je treba doživeti, občutiti.

Dom Devica Mogočne vabi! Žene in dekleta! Pridite! Odhajale boste vse prenovljene, vse srečne in zadovoljne na svoje domove, ki jih boste nato prekvasile s svojim duhom. Tako bodo tudi vaši dragi kmalu občutili in opazili sadove duhovnih vaj. Če se boste prenovile ve, slovenske žene in mladenke, se bo prenovil po vas ves slovenski narod, katerega steber ste. Vaše duhovne vaje bodo torej tudi blagoslov in posvečenje za ves slovenski rod.

Dom Devica Mogočne vabi! V nevidnih črkah blesti na njegovem pročelju pod kipom Devica Mogočne napis: »Bogu v čast, sebi v srečo, narodu v korist.« Žene in dekleta — zdramite se — pridite!

Zaprte duhovne vaje za žene in matere bodo od 5. do 9. septembra, za dekleta od 17. do 21. oktobra. Prijavite se na: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ambrožev trg 8, Ljubljana. Oskrbnina za vse dni 100 Din.

»Naprava, polna blagoslova« — tako imenuje kardinal Schulte (Köln) zaprte duhovne vaje, ki jih priporoča vernikom kölnske škofije v posebni okrožnici. »Duhovne vaje odpokličejo človeka iz nemirnih in neugodnih

vsakdanjih skrbi med svetom v mir in tihoto tabernaklja, kjer se more povzpeti do pravega vrednotenja neumrljive duše in spoznati vzvišenost večnih resnic...» — V kölnski škofiji se je samo lani udeležilo zaprtih duhovnih vaj 11.227 odraslih oseb.

RAZNO

Čut in okus za spodobnost ženske obleke, piše kat. list »Frauenland«, je najuspešnejša obramba ženstva. Kar naj bi vidno in občutno povedal, vtisne ta čut in okus v žensko obleko. Okusna, a zdržna obleka je ob telesni lepoti glavno spričevalo dostojnega vedenja in življenja. Oblačilo žene je prav za prav v obleko zaneseno njeno vedenje. Ako se nrvnost v narodu sprevrže, je prvo, kar se sprevrže in spači — ženska obleka. V čem se pozna pravi ženski okus glede obleke? V tem, če zna združevati v obleki telesne in duševne vrline z rahločutno zdržnostjo. Nihče ne zabranjuje in ne prepoveduje, da bi se ne smela ženska stanu primerno lepo nositi in oblačiti. Nikdar pa se versko misleča, versko čuteča ženska ne bo lahkomišelno prijemala vse-

vprek katerekoli mode. Nove mode, četudi bi bile v nrvnem oziru neoporečne, četudi bi bile še tako mikavne, imajo v sebi običajno kaj pretiranega, izzivajočega, Sprejeti je torej treba iz nje, kar je dobrega, drugo pa izboljšati. Tako vidimo, da spadajo nekatere mode na ograd umazanosti in plaže; druge pa zbujujo v gledalcu veselje in spoštovanje.

Če smo svoje dni ropotali nad nemarno izrezanimi deli ženskega odela, ki je širilo pohujšanje, se moramo danes zgražati nad tesnobo raznih oprsnihi jopičev za poletni čas, ki jih v taki obliki ni mogoče opravičiti ne iz lepotnega, ne iz nrvstvenega in ne iz zdravstvenega stališča, saj so v popolnem nasprotju z zgoraj razloženimi pravili, saj vplivajo izzivalno, dražijo in begajo. — Čut za spodobnost in lepoto v tem oziru je res začuda otopel. Ta nesrečna moda! Je pač res, da tu žanje »pohujšljivec od začetka«.

V dinarski knjižnici salezijancev na Rakovniku pri Ljubljani sta izšli brošurici »Žorž« (življenjepis zavednega katol. fanta) in — »Alojzij Gonzaga«.

Odpustki za september 1936

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. članom br. sv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župnijski.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Roza Viterbska. P. o.: a) vsem, ki grejo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) članom br. sv. Reš. Telesa kakor včeraj; c) istim kakor 17. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Angelska. Članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Reš. Telesom. — P. o.: a) članom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevji škapulir. — Kjer se danes obhaja praznik sv. angelov varihov (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji), p. o.: a) članom »Dejanja sv. detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) članom br. sv. Družine; c) istim kakor 17. dan.

8. Torek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) članom br. sv. Reš. Telesa kakor 3. dan; b) članom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) članom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) članom rožnovenske brat. v katerikoli cerkvi; e) članom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, rjav, črni ali višnjevji škapulir; članom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega odmoliti 7 krat očenaš in

Zdrava Marija za duše v vicah; g) članom škapularske br. karmelske Matere božje; h) istim kakor 17. dan. — Tretjeredn. v. o.

9. Sreda. Sv. Peter Klaver. Članom družbe sv. Petra Klaverja p. o. pod navadnimi pogoji.

12. Sobota. Ime Marijino. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V nedeljo zadostuje, v ta namen biti pri eni sami sveti maši. P. o. udom rožnovenske br. v brat. cerkvi.

15. Torek. Žalostna Matj božja. P. o.: a) vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Žalostne Matere b., in v njej molijo po namenu sv. očeta; glede prejema sv. zakramentov veljajo iste določbe kot za porcijunkulski odpustek 2. avg., le da se čas primeroma premakne; b) članom br. sv. Družine.

17. Četrtek. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župnijski cerkvi, kjer ni redovne. — V. o.

18. Petek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Ponedeljek. Sv. Matej. P. o. članom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

24. Četrtek. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) članom družbe sv. Petra Klaverja, če obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Kozma in Damjan. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. rožni venec; b) istim kakor 17. dan.

29. Torek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevji škapulir; b) članom br. za duše v vicah; c) članom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

Oglas iz rev. pod S. št. 21762 od 19. XI. 1934.

Mala tableta z velikim učinkom nosi vedno BAYER-jev križ!

ASPIRIN

proti vsem bolečinam in boleznim, ki izhajajo iz prehlada.

ODGOVORI

Zdi se mi, da zelo trdno stojim ob Jezusovih besedah: Skrbite najprej za božje kraljestvo in vse drugo vam bo navrženo. — Delam, molim, trpim, a nikdar ne molim izrecno za telesne, pač pa vedno in samo za duhovne potrebe. Vedno pa sem glede telesnih in časnih zadev precej na slabem.

Tudi v tem vprašanju niste popolnoma na jasnem. Naj vam najprej navedem besede, ki se nanje sklicujete, kakor stoje v Sv. pismu: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to se vam bo navrglo.« (Vse to = jed, hrana). »Ne skrbite torej za jutri; kajti jutrišnji dan bo imel skrb sam zase; zadosti je dnevu njegova lastna težava.« (Mt 6, 33, 34.)

Božja beseda torej pravi: »Iščite najprej božjega kraljestva...« Ne smemo torej pretiravati in razlagati božjega ukaza tako, kakor bi bilo zapisano: Iščite s a m o božjega kraljestva... Mnogo jih je med kristjani, ki iščejo zgolj zemeljskih dobrin, minljivega blaga — za dušo in božje kraljestvo se bore malo brigajo. Te zadene svarilo Jezusovo v prvi vrsti. Vsi pa, ki iščemo predvsem božjega kraljestva, ne smemo vnevar puščati skrbi za časne potrebe. Bog je naše življenje navezal na delo. »V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh.« Jezus nas je učil moliti: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh...« Daj nam n a š kruh t. j. kruh, ki je naš, ki smo ga zaslužili s trudom in delom. »Daj nam danes...« poudarja Kristus, ker nam je hotel s tem označiti, da se moramo vsak dan sproti truditi in vsak dan sproti prositi. Zakaj pa pristavi božji Učenik besedico »v s a k d a n j i?«. — Zato, ker naj je hotel učiti skromnosti. Hotel je reči: Prosite toliko, kolikor za vsak dan potrebujete. — Geslo dobrega kristjana je in bodi: Móli in delaj!

I. S. H. Pred letom mi je umrl sin — nanaglama. Ko je prišel duhovnik, je samo še dvakrat izdihnil. V naglici je prejel zakrament maziljenja. Jokam noč in dan, ker se bojim, da je pogubljen. Prosim tolažbe.

Duhovniki opetovano priporočajo, naj bolnik ali bolnikovi bližnji pravočasno zaprosijo duhovno pomoč, da more umirajoči še pri zavesti prejeti svete zakramente. Kjer se pripeti smrtna

nesreča, je treba že celo hiteti; kajti če bolnik ni več pri zavesti in se poprej ni pripravil na prejem sv. olja, ne more biti deležen v polni meri milosti tega zakramenta. V svetem maziljenju se redno odpuščajo mali grehi in časne kazni za grehe. Izredno pa se odpuste tudi smrtni grehi, kadar se namreč bolnik resnično kesá, spovedati se pa ne more. Tudi bolnik, ki je med maziljenjem v nezavesti, prejme odpuščanje grehov, če se jih je poprej kesal.

Kdor je gotovo že mrtev, se mu sv. maziljenje ne more dati. Uči pa veda, da človek, ki je nehal dihati, lahko še živi in je nekaj časa navidezno mrtev. Če se ne kažejo očitna znamenja smrti, sme mašnik takim dati pogojno sveto odvezo in jih pogojno maziliti.

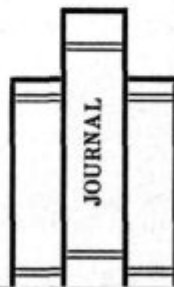
Zaupajte v božjo dobrotljivost in molite za pokoj † sina.

Prošnje in zahvale. Težko preizkušena družina se iskreno zahvaljuje presv. Srcu J., Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za večkratno uslihanje in se priporoča še nadalje pomoči z nebes. K. A. — M. K. B. priporoča v molitev neko osebo v važni zadevi. — Marija Mihelčič se zahv. presv. Srcu Jezusovemu in Mar. za ozdravljenje svoje sestre redovnice. — Hvala Mariji Pomočnici, sv. Tereziji D. J. in sv. J. Bosku za srečen izid velike pravde. (I. R., D.)

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. - Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljani naj Vam pošlje nekaj številčk lista na ogled.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVENICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Tudi tu pomaga Sargov KALODONT!

V vmesnih prostorih in skritih kotic-kih Vaših zob, ravno tam preti nevarnost. Tam se zbirajo ostanki jedil, iz katerih se tvorijo povzročitelji tolikih zobnih bolečin.

Vzemite Sargov Kalodont! Čistite svoje zobe z zobno ščetko od zgoraj navzdol in sicer ne samo na zunanji, temveč tudi na notranji strani zob. Ne pozabite očistiti vmesnih prostorov! Sargov Kalodont je edina zobna krema v naši državi, katera vsebuje že neštetokrat preizkušeni sulforicinoleat, odpravi zobni kamen in prepreči njegovo ponovno tvoritev.

★ **Pozor!** Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV

KALODONT

DOMAČI IZDELEK

**PROTI
ZOBNEMU
KAMNU**